

MININOVELLÁK, STÍLUSGYAKORLATOK

BÁLINT ERIKA

Tartalom

Ecce homo	4
Buli	9
A büszkeség napja.....	10
Metamorfózis.....	12
Halálsoron	14
Önarckép	15
Az utolsó éjszaka.....	17
Allegória a megcsalt szerelemről	19
Nárcisz	21
Illat	23
Szakítás	25
Szakítás után.....	26
A gyanú.....	29
Úton, hazafelé.....	31
Az Elkerülhetetlen Dolgok Éjszakája.....	33
A kötelesség	36
Az utolsó konyak.....	39
Otthon.....	42
A menza	43
Reggeli	45
Bosszú, feketében	47
Lépcsőházban 1.....	49
A lépcsőházban 2.	51
Éhség 1.....	53
Éhség 2.	54
Balsors	55
Szabadulás	57
Szabadlábban.....	59

Játszótér	61
Játszótér 2.	62
Józsi bácsi, a hajdani séf.....	64
A cukrászda.....	68
A bánat útja	70
Közhelyes pénztörténet	73
Szerencsesüti	76
A betörő	79
Baleset 1.	81
Baleset 2.....	82
Baleset 3.....	83
Baleset 4.....	83
Baleset 5.....	84
A vadász.....	85
Téli reggel	86
Hőség	87

Ecce homo

Amikor négykézláb állsz a vizsgálóasztalon és az orvos az alfeledben turkál, és te tudod, ebből a perspektívából úgy nézel ki, mint egy pávián, mert a fenekedből vörös béldarabok türemlenek ki az erőlködéstől, attól, hogy nem tudsz rendesen kakálni, mert a te emésztőrendszered száz évvel ezelőtti táplálékok feldolgozására kalibrálódott; amikor már csak gyógyszerekkel vagy képes valamennyire is jól érezni magad; amikor a bőröd nem tud alkalmazkodni a klímaváltozáshoz, és kenőcsök nélkül folyamatosan ég és hámlik; amikor reggel már sosem ébredsz az új nap örömeivel, mert csak a végeláthatatlan unalom lebeg a szemed előtt; amikor már nincs semmi, aminek örülni tudnál; amikor nem emlékszel, mikor voltál utoljára boldog, akkor, nos, akkor itt az ideje, hogy elgondolkozz azon, érdemes-e tovább élned...

Mert ha vannak még, az emlékeid egyre homályosabbak, a szüleidre már nem emlékszel, a házat, ahol gyerek voltál, már régen lebontották. Nem emlékszel az első szerelmedre, de a többire se, és amikor egy napon megjelenik egy öregember, és azt mondja neked, te vagy az apja, és egy szemét vagy, mert otthagytad őket a mocsokban, és neki apa nélkül kellett felnőnie, te nem tudod felidézni, mi az, hogy

apának lenni, bár ködösen rémlik, hogy valamikor az idők kezdetén volt családod, de már elfelejtetted, milyen volt, a szó is idegenül hangzik a fülednek, család, olyan, mintha egy kódexben olvasnád, isa por és homu vogymuk, érted a szót, de már nem jelent neked semmit.

Nem maradt számodra más, csak azok az apró büntudat bombák, melyeket a szíved a vérárammal együtt folyamatosan pumpál az agyad felé, hogy aztán ott robbanjanak, kínozva téged, mire használtad kivételes képességedet és az életedet?

Ma is jó karban lévő ötvenesnek nézel ki, de mindenki tudja, valami nem stimmel veled, mert az új generációk alkalmazkodtak a klímaváltozáshoz, a globális felmelegedés feleslegessé tett minden szőrzetet, egy cseppnyi zsír sincs a testükön, valahogy nyúlánkabbak. A szőrzetedtől te is igyekszel minden nap megszabadulni, de a sötét serték árulkodnak, a fiatalok undorodva húzódnak el mellőled, mert hiába használsz bármilyen parfümöt, azt mondják, büdös vagy, szőrszagod van, mint egy állatnak.

Pedig te nem vagy állat, te homo sapiens vagy, igaz? Nagyon is az, egyike a legkiváltságosabbaknak, akiket a természet kivételes intelligenciával áldott meg, az IQ-d százötven volt fénykorodban.

És te mire használtad? Gyilkoló robotokat készítettél a hadseregnek, aztán úgy tettél, mintha nem tudnád, mire fogják ezeket használni. Csak bólogattál, amikor azt mondták neked, humanitárius cselekedet a gyilkolászás, mert a Föld túlnépesedett, nem tud eltartani ennyi embert, és meg kell óvni az emberiség legjavát, hát pusztuljon a férgese.

Bólogattál, és zsebre gyűrted a sok pénzt, amit zseniális találmányaidért kaptál, és elfogadtad a legnagyobb kitüntetést is, bekerültél a kiváltságosok közt is legkiváltságosabbak kasztjába, a titkos százba, a Szív Rendbe, akik elhitették magukkal, hogy nélkülük a világ romlásba dől, és szedni kezdtétek a szert, amit egy másik kivételes homo sapiens fedezett fel, és azt ígérte, nektek meg fog állni az idő, testetek nem öregszik tovább, és szívetek sosem szűnik meg dobogni az emberiségért.

Az emberiségért?

Ugye, milyen vicces ez, így, visszatekintve? Mit érdekeltek benneteket a többiek? Ti végtelen elbizakodottságotokban a bibliai kert másik fájának a gyümölcsére sóvárogatok, mert a Tudásét születéseetekkel együtt automatikusan megkaptátok, de ti akartátok az Élet fájának gyümölcsét is. Elvakult önhittséggel le is szakítottátok. Te

is. És mostanra tudod, hogy ez volt az eredendő bűn, nem pedig az a másik, a Tudás almájának a megszerzése. De már késő.

Nem tudtátok, hogy mérgező gyümölcsöt szakítottatok, mert a testetek nem öregedett ugyan, de képtelen volt az evolúcióra, nem tudott alkalmazkodni a megváltozott körülményekhez, és végül mindazt a funkcióját elvesztette, amiért érdemes volt élni, először nem állt már fel a farkatok, aztán ízetlenné vált az étel, majd elvesztette illatát a virág, és végül nem daloltak már a madarak sem nektek.

Pedig sokáig milyen jól mentek a dolgok, ugye? Volt idő mindenre, nem kellett a haláltól félni, a törvényeket ti szabtátok, a genetika segítségével ti válogattatok, ki mire viheti az életben, ha egyáltalán megajándékoztátok az élet lehetőségével.

Azt hittétek, ti mindent megkaphattok. Meg is kaptatok.

De neked mára elvesztek a szép emlékek, csak a büntudat apró bombái maradtak. Már nem akarsz élni.

Mégsem tudsz meghalni. Pedig szeretnél. Öngyilkos akarsz lenni. Gyógyszereket veszel be, máshoz gyáva vagy. De hiába. Hosszú ideig eszméletlenül fekszel, nem tudod, meddig, aztán saját ürülékedben és vizeletedben ébredsz. Undorodsz magadtól.

Szaporán ver a pulzusod, dolgozik a szíved. És most rájössz, mi a teendő.

Meg kell szabadulni a szívedtől.

Az orvos megdöbbenve néz rád.

– Nem tehetem – mondja. – Köt a hippokratészi eskü.

Felnevetsz.

– A huszonkettedik század elején? Annyi népiirtás után? Van pénzem. Sok.

– Nem érdekel.

Irigyled. Egy ember, aki hisz valamiben. Aztán jobban megnézed. Az arca feltűnően sima. Szilikon. Ja, egy actdroid, gondolod.

Neked egy ember kell. Aki megvesztegethető, aki megvásárolható. Erre építed a tervedet.

Mert egy valamit biztosan tudsz, nem az actdroidoktól kell itt félni, vagy az állítólagos alienektől, hanem tőletek, emberektől. Mert hiába volt a technológiai forradalom, a genetikai tökéletesedés. Az ősi bűnök megmaradtak. Homo homini Lupus est. Ember embernek farkasa. Még mindig.

Az ajtó hangtalanul nyílik előtted, kilépsz.

Nem vághatod ki a saját szívedet. Valaki kell. Eszedbe jut Jonas. Valamikor neked dolgozott, úgy harminc évvel ezelőtt. A kertészed volt, és gyűlölt téged mindazért, ami ő sosem lehetett, és szemében sokszor láttál fenyegető tüzet, ezért lecserélted egy problémamentes actdroidra.

Útra kelsz.

Beülsz az elektromos autódba, és átmész a folyó túlsó partjára. Homályosan rémlik, hogy valamikor, a múlt században, ennek a városnak két neve volt, Buda és Pest. Most egyszerűen ez az 512-es számú metropolisz, ahol a folyó hegyekkel borított oldala az A szektor, itt élnek a kiváltságosok, az első osztályú genetikai állománnyal rendelkezők, együtt az ő actdroidjaikkal, akiknek nincs lelke, így nem kell szemükben nap mint nap látniuk a vádat, mit tettetek velem, miért száműztetek az élet napos oldaláról, és akik szó nélkül és engedelmesen kényelmessé és gondtalaná teszik mindennapi életüket.

Te most átmész a B szektorba, ahol a nyomorultak laknak, akik még éppen átmertek a genetikai szűrésen, de csak azért, hogy a szennyes munkát elvégezzék, mert olcsóbbak, mint egy actdroid előállítás.

Felismered Jonas házát. Itt semmi sem változik. Becsöngetsz.

Fiatalember nyit ajtót. Szürke kezeslábast visel, szíve fölött kék háromszöggel. Ebből tudod, harmadosztályú ember. Valahol mocskos munkát végez, nem nőülhet, nem lehet gyereke.

– Jonast keresem – lököd oda neki.

– Meghalt. Baleset.

Dühöt érzel. Akkor most mi lesz? Ki segít neked?

– Te ki vagy? – kérdezed.

– A fia. – Gyanakodva méreget. – És maga kicsoda?

– Apád ismerőse.

– Az A szektorból jött?

Bólintasz.

– Akkor tűnjön el. Nem szeretjük erre a magafélét.

Figyelmen kívül hagyod harapós kedvét.

– Menjünk beljebb – mondod.

Asztal, ágy, szekrény. Ennyi a berendezés. Álltok egymással szemben, nem kínál helyel.

Elmondod miért jöttél. Azt akarod, öljön meg, és vágja ki a szívedet.

Meredten néz rád.

– Most viccel?

– Nem. Üzletet ajánlok. Sok pénzt. Nagyon sok pénzt.

A fiatalember szemében egy pillanatra mohóság villan, de aztán fénytelenre válik tekintete.

– És mit kezdjek a pénzzel? Itt a B szektorban?

– Nem itt. Szerezhetsz magadnak új személyazonosságot, átköltözhetsz a folyó másik oldalára. Új életet kezdhetsz.

– Nem vagyok gyilkos.

– Nem is. Csak segítesz nekem.

Látod a fiatal férfi arcán a visszautasítást. De nem hátrálsz.

– Az apád megtette volna.

Csendben álltok, szinte hallod a másik gondolatainak sebes száguldását.

– Keresni fogják magát. Nagy erővel. Elkapnak.

Okos fiú, gondolod. De te készültél.

– Majd a folyóparton hagyom a kocsimat. Azt fogják hinni, baleset volt, elnyelt a víz.

– Miért nem öli meg saját magát?

– Hosszú történet.

– És mégis, hogy képzeled?

– Lelő, leszúr, mindegy. A lényeg, hogy vágja ki a szívemet, és hajítsa a folyóba.

Látod a szemén, ahogy a józan érveket, az erkölcsi megfontolásokat fokozatosan elsepri a mohóság. Túl nagy a kísértés. Tudod, már csak idő kérdése.

Kilépsz az ajtón.

– Gondolkozzon. Egy hét múlva visszajövök.

Meg se kérdezted, hogy hívják. Magadban csak Megváltóként gondolsz rá.

Egy hét múlva visszamész. Az asztalra teszed a pénzzel teli táskát, kinyitod. A fiatalember tekintetében most megint megvillan a mohóság. Megnyugszol. Nem tévedtél. Pénzért mindent. A világ nem változott. Alea iacta est. A kocka el van vetve.

Álltok. Te az asztal egyik oldalán, ő a másikon, keze szürke kezeslábas zsebében. Nem esik szó.

Aztán ő megkerüli az asztalt, a kezét kihúzza a zsebéből, eléd áll.

Érzed mellkasodon a fegyver csövét.

Nem emlékszel, mikor voltál utoljára ilyen boldog.

Buli

Ahogy leülök a két nő mellé a padra arra gondolok így nem látszik hogy egyedül vagyok és talán reménykedem is váltunk majd néhány közömbös szót de ők nagyon vigyáznak nehogy rám nézzenek vagy hozzám szóljanak én meg azt gondolom megérdemlitek a magányt mert lesír róluk zavarja őket hogy pasi nélkül vannak itt de szenvedjenek csak és persze szenvedek én is mert végig arra gondolok ez a sörfesztivál neki lett volna csemege aztán ott hagyom a két faarcú nőt és háromszor körbe járom a terepet és amíg nem lesz tök sötét rajtam van a napszemüveg de aztán leveszem pá inkognitó de mindegy úgysem nem látok ismerőst kezemben a harmadik ír sörrel leülök egy asztalhoz egymás után szívom a cigarettákat ha rágyújtok úgy tűnik mintha csinálnék valamit pedig nem csinállok semmit csak bámulom a tömeget és amikor a gagyi zenekar elkezdi játszani a Stand by me-t váratlanul sírni kezdek pedig még a temetésen se sírtam de most eszembe jut a bál amikor erre a számra táncoltunk és nekem minduntalan lecsúszott a ruhám vállpántja és nem tudom most miért sírok mert akkor tulajdonképpen utáltam őt mert részeg volt és erőszakos volt benne valami nagyon agresszív de hiába gondolok erre a szememből csak folyik a könny körülnézek remélem más nem látja de nem kell aggódnom hiába ülünk szorosan egymás mellett akár az ereimet is felvághatnám és elvérezhetnék az se tűnne fel senkinek mert már régóta nem divat egy pillanatnál hosszabban ideig nézni valakire mindegy innék még egy sört de csak egy ezres volt nálam az meg elfogyott úgyhogy vége a bulinak irány haza de szép este volt...

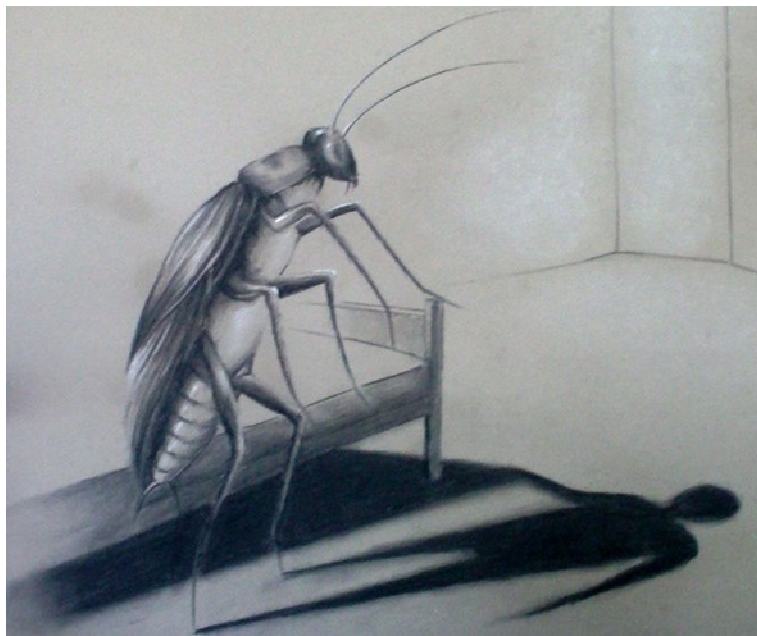
A büszkeség napja

A hangszóróból a Philadelphia betétdala szól kezemben a kamerámmal állok az erkélyen innen belátom az egész teret a rengeteg ember a szivárványszínű zászlókkal úgy gyűrűzik körbe-körbe a téren mint apró színes golyókkal teleszórt vattacukor körülöttük sötétkék szataniol a rendőrkordon távol tartva a bömbölő acsarkodókat buzik menjetek az anyátokba üvöltik de az egy ritmusra mozgó emberek nem figyelnek az ordítókra karneváli a hangulat alattam a színpad sarkánál hirtelen megtörik a ritmus egy kisebb csoport megmerevedik nem tudom mi történt de látom hogy a tarka kavalkádot körülölelő sötét szalag darabokra szakad a rendőrök a színpad felé rohannak próbálok a odafókuszálni a gépemmel de nem látok semmit csak hallom a rémült kiáltásokat mi történt mi történt biztos vagyok benne a távolabb állok sem értenek semmit tehetetlenül sodródni a többiekkel egyre többen kiabálják lelőttek valakit lelőttek valakit a vattacukorként összetapadó embertömeg a tér közepén még sűrű de mintha a tér széléről láthatatlan óriáskezek tépnének bele színes kis foszlányok szakadnak le menekülők csapatai rohannak a tér széle felé felhangzik a mentőautók és a rendőr kocsik szirénája elhallgat a zene a hangosbemondó most azt üvölti mindenki őrizzze meg a nyugalomát de nyugalom már nincs fülsiketítő az ordibálás néhányan a földre kerülnek a többiek átgázolnak rajtuk fájdalmas kiáltások hangzanak segítség jaj a lábam kérem segítsenek de a menekülni

vágyás önző mindenki csak magával foglalkozik a korábbi szeressük egymást hangulatnak nyoma veszett a büszkeség is oda hiába lebegteti a szél még mindig a szivárványszínű zászlókat még érzem a fesztivál sörszagtól és sült hústól terhes illatát de odalent csak az ijedten áradó tömeget látom akik kijutnak a térről ellentüntetők kelepcejébe esnek szembetalálják magukat egy megvadult agressziótól dagadó csoporttal lerohanok én is a térre látni akarom mi történt átfurakodok az emberek gyűrűjén felvételeket készítek valaki ki akarja tépni a kezemből a kamerát köcsög ordít nyál fröccsen az arcomra letörlöm ekkor egy gumibot furakszik közénk hagyja abba mordul rám a rendőr de én még egyszer megnyomom a gombot egy nő fekszik a földön a feje alá szorult szivárvány színű zászlócskán lassan terjed a vörös folt a vére

Metamorfózis

Csend, hideg, éjsötét.

A fejemet elfordítom jobbra, aztán balra, de ott is csak a feketeség. Fáj a mozgás.

Fekszem a hátamon, aztán a homály szövetét vöröses csíkok törik át, rájövök, csukva van a szemem. Ki akarom nyitni, de nehéz, mint amikor gyerekkoromban kötőhártya gyulladásom volt.

Amikor végre sikerül szétválasztani szempilláimat, sötét foltot látok, sűrűn szövött hálót, melyet magasra nyúló karók sűrű csoportja tart.

Erőltetem a szemem, aztán a karók alakot öltenek, formájuk lesz, és színük, álló csótányokhoz hasonlítanak, és fényesen feketék.

Egyikük hosszú csápja nyitott szemem felé lendül, és mintha mozdulatával jelt adna, az eddigi halk zümmögés morajjá erősödik, a hang vihar cibálta lombok fenyegető zizegéséhez hasonlít.

A sűrű háló szétnyílik felettem, testem megemelkedik, a zizegés elhal, és a fényes rovarszerű testek sokaságával ringok, haladok előre, csápjaik tartanak, mintha mozgó hinta ágyban feküdnék. Azt hiszem, repülünk.

Felettem az ég opálosan rózsaszín, mint a tengerparti naplemente.

Aztán hirtelen süllyedni kezdünk, kicsúszik alólam a csápok hálója, zuhanok, száraz fűszagot érzek, hátam durván csiklandozza valami, mintha vászonhuzat nélküli szalmaágyon feküdnék.

Kezemmel próbálok körbetapogatni, de nem mozdul, lábam is merev.

A fekete páncélú rovartestek gyűrűje szétesúszik körülöttem, valamelyikük ülő helyzetbe támaszt, és ekkor látom, apró, korhadtt gallyakból, és száraz fűből font helyiségben fekszek, szoba, tolakszik az agyamba egy homályos emlékeket idéző szó. Aztán felfénylik egy másik: Fészek.

Hát itt vagyok, gondolom.

Halálsoron

A rácsok árnyéka szürke, elmosódott vonalakat vet a vaslábú ágy durva, barna pokrócára, mely hibátlanul sima, mint egy gondos kezekkel elgereblyézett virágágyás.

A sarokban álló szék sárga festéke alól nedvességtől megduzzadt farostok domborulnak elő, akár a leprások arcának beteg húsa a színevesztett bőr alól.

A folytonos nyirkosság soha nem létezett országok térképét festette a cella falára; a koszosfehér szárazfölddarabok, a homokszínű vakolattengerek és a sötét repedés folyók éveken keresztül invitálták képzeletbeli utazásra a szemet, mely bámulni kényszerült őket.

A sarokban kuporgó WC fedetlen, ovális szája pállott vizeletszagot köp a délutáni hőségbe, egyre távolabb kergeti a sülő hús emlékének illatát az ágyon görnyedten ülő férfi orrából.

A bágyadt csendben nyikorogva kinyílik a vasajtó, és egy húsos ujj int a bent ülőnek, gyerünk.

Önarckép

Barna pöttyös zöld szemem van.

Ezekkel a pöttyös szemekkel nézegetem magam, szemből, majd jobbról, majd balról.

Felrémlik bennem az elcsépett bölcsesség, a tükör sosem hazudik, mégis reménykedem, azért ennél a merev tükörcarnál az életben sokkal jobban nézek ki.

Kicsit felfújom az arcom, de a javulás minimális.

Rossz helyen van ez a tükör, vígasztalom magam, a zuhanyzó tengerkék függönye a hibás, az vet árnyékot az arcomra, és rajzol mély árkokat a szemem alá.

Igazából a profilommal sem vagyok elégedett. Előreugró államat hosszú évekig Mussoliniéhoz hasonlítottam, ami nemcsak esztétikai szempontból volt problémás, de ismerve a történelmi tényeket, ki akar Mussolinihez hasonlítani?

Aztán nemrégiben egy matematikus barátom meghívott akadémiai székfoglalójára, ahol egy idő után teljesen elveszítettem az előadás fonalát, és a grandiózus terem részleteivel szórakoztattam magam.

És akkor észrevettem, hogy a falak előtt magasodó összes Pallasz Athéné szobornak Mussolini áll a van! Ezek szerint akkor ez nem egy csúnya áll, ez egy klasszikus áll?!

Hízogató a tudás istennőjével való párhuzam, de nekem akkor sem tetszik.

Egyébként az évek alatt nem sokat változtam, kicsi vagyok és vékony.

Valahogy sosem sikerült vénusziás, telt idomokra szert tennem, igaz, azok az idők is elmúltak már, amikor a férjem nevetve bosszankodott és kérte ki magának, hogy nem az öccse, hanem a felesége vagyok.

Azt hiszem, egyre jobban hasonlítok az apai nagymamámra, és egyszer majd minden hús leszárad rólam, és egy fürge, ráncos bőrrel fedett kis csontember leszek.

Lehet, vissza kéne venni abból a folytonos, vibráló nyughatatlanságból, amely végig kísért egész eddigi életemben; abból az örökös mozgáskényszerből, mely miatt iskolás éveimhez szorosan hozzátapad a szemetesláda szaga –, a nedves pozdorjáé és a lerágott almacsutkáé –, melynek tetején – az örökös fészkelődés miatt –, korai tanulóéveim jelentős részét töltöttem.

Aki rám néz, mindezekről semmit sem tud. Annak egy kicsi, vékony nő vagyok Mussolini (Pallasz Athéné) állal.

Az utolsó éjszaka

Emlékeiben örökre ott marad az az utolsó éjszaka, *a rémisztő hangok éjszakája*, amikor az ágyban fekvő hirtelen felordít, teste ívben megfeszül, ő felkiált, orvost, és riadt hangja visszaverődik a néma folyosó falain; *a fáradtság éjszakája*, amikor az álmos szemű orvos és a fiatal ápoló beviharzik a szobába, és visszanyomja a testet az ágyra, amikor a doktor pattogó hangon parancsol, kössön be infúziót, az ápoló meg fáradtan felnéz, nem talállok vénát, mire a kimerült orvos meg csak vakkant, akkor keressen tovább; *a düh éjszakája*, amikor ő ránéz a közönyös orvosra, és azt gondolja, jézusom, micsoda seggfej; *a fájdalom éjszakája*, amikor az ápoló az ágyvégnél matat, majd a beteg lábfejebe szúr, és felhangzik az éles kiáltás, jaj a lábam, de végre elindul az infúzió; *a lemondás éjszakája*, amikor az orvos kifelé indul, és nem mond semmit, mi várható, de nem is kell, mert a ő már szavak nélkül is tudja; *az üres csend éjszakája*, amikor egyedül marad a homályos szobában, amikor háta mögött rövid, tompa kattanás a záródó ajtó hangja; *a nyugtalanító mozdulatlanság éjszakája*, amikor a takaró makulátlanul simul az alatta fekvő testre, amikor hamis a békés póz a

fej fölé hajló meztelen karral; *a felismerés éjszakája*, amikor megérti, mit jelent öröklétre szenderülni, amikor ráeszmél, milyen hajszálvékony a határ a van és a volt között; *az alkudozás éjszakája*, mert még nem akarja elengedni a férfit, még tesz-vesz körülötte, meleg kezébe fogja hűvös ujjait, füléhez hajol, halkán beszél hozzá, mintha ezzel távol tarthatná a halált; *az elszakadás éjszakája*, amikor az ágyban fekvő még egy utolsót sóhajt, majd száraz száján megcsillan egy fehér nyálvirág, amikor egyszerre olyan süket csend lesz, mint a színházban a legördülő függöny után; *az az utolsó éjszaka*, amikor még fél órát kapott a búcsúra.

Allegória a megcsalt szerelemről

A kis tó felszíne sima, tiszta, mint egy érintetlen lány arca.

Tükrében part menti karcsú fák illegnek, ágaik engedelmesen játsszák a hetykén táncoló szél zizegő dalát.

Aztán a szél elunja őket, új kalandra vágyik, és akkor lent, a fák gyűrűjében megpillantja a kicsi víztükör ragyogó kékjét.

Fölé libben, épp csak megsimítja fényes felszínét, szép vagy, susogja. A tavacska ábrándosan megborzong, apró fodrokat vetve a parthoz szalad, látod, szeret, de az gyengéden visszalöki, ne bomolj!

A szél most mámorra éhesen a könnyű víz fodrok alá kap, megemeli őket, aztán visszaengedi, szeretlek, játszik gyönyörködve, és érintésétől a tavacska megszédül, felszínén nevetve gurulnak a fehér szélű, tiszta kék tarajok. Aztán a szélnek elege lesz az ártatlan játékból, többet akar, csábító dallamot fütyül, kellesz nekem; vérmes csókokat hint a tiszta víztükörré, és a kis tó megszédül, vad ringatózással odaengedi magát neki, a tied vagyok. Mit csinálsz te bolond, csillapítja a meder ölelő partja, és zúgnak a karcsú fák is, ne tedd, de a szél még nem végzett; akkor szeress, süvölti, és a tavacska örült hullámokat vet féktelen szerelmesének. Szenvedélye felkavarja medrét, felszíne piszkosra szürkül, a szél ettől kedvét veszti, pfúúj, zúg gúnyosan, és tovább

rohan. A kis tó futna utána, nekifeszül a partnak, megvadulva nyaldossa, eressz, eressz, de az nem engedi, útját állja, mit tettél magaddal, te árva!

Csend lesz, a megcsúfolt tavacska keserű hullám könnyeket sír a szél után, ne hagyj itt, nem ezt ígérted!

Engedd elmenni, te bolond, susogják a sokat látott part menti fák.

Narcisz

Még csak este hét óra van de te már most rettegsz hogy eljön az éjszaka és megint nem tudsz majd aludni hiába erőltetnéd az álom elkerül mert megint nem hívott fel csak néhány hanyag e-mailt küldött és amikor végül félretéve a büszkeségedet te hívtad nem vette fel a telefont és most arra gondolsz kicsit talán egyoldalú a viszonyotok te sosem tennéd ezt vele meg arra is hogy csak szórakozik veled mert te majd meghalsz érte előtted is érthetetlen okokból de hát nem lehet mindenre logikus magyarázatot találni arra meg főleg nem miért szeretsz valakit és kezdetben azt hitted a sors ajándéka ez a szerelem de mostanra többet sírsz mint nevetesz percenként nézegeted az e-mailjeidet írt-e neked vagy valami kifürkészhetetlen okból megint büntet a hallgatásával ki tudja miért és valahol a lelked mélyén érzed nem szeret és azt is hogy teljesen kiszolgáltatad magad neki nincs már miért küzdenie testestől lelkestől az övé vagy és így már unalmas neki megalázottnak érzed magad hangosan zokogsz de késő bánat ahhoz pedig gyáva vagy hogy egy végső szakító levelet írj neki

mert valahol ott táncol benned a bolond remény hogy mégiscsak szeret és gyenge lábakon álló mentségeket próbálsz keresni neki és nem teszed meg azt sem pedig tán kéne hogy letiltsd a telefonszámát meg az e-mailjeit akkor nem lenne már mire várni ehelyett szuggerálsz a mobilodat hogy szólaljon meg persze tudod hogy hülyeség és azt is tudod ma már nem fog hívni mert van benne valami kegyetlenség néha arra gondolsz talán valami baj van vele nem is normális vagy tényleg rajtad áll bosszút minden fájdalomért amit a nők okoztak neki és tudod hogy ultimátumot kéne adni neki szedje össze magát vagy menjen a fenébe de nem mered megtenni mert félsz a választól arra gondolsz azért csinálja mindezt hogy te mondd ki a végső szót jó legyen gondolod és nekifutsz hogy megírd neki vége egyszer kétszer sokszor elkezded az emailt de aztán kitörölöd a leírt szavakat és szenvedsz tovább nem akartál inni de már a második üveg sörnél tartasz a cigarettákat már nem is számolod pisilés után kezet mostál és láttad az arcodat a fürdőszoba tükörben és elborzadtál és akkor megint arra gondoltál kell-e ez neked...

Illat

A soványan bóbiskoló fák ágain, akár az öregedő testen a kiszáradt bőr, csüggedten lógtak a városba belopakodni készülő tél könyörtelen érintését túlélő levelek.

Ködfátyol borult az utcára, áttetsző szövete hideg szagú volt, csípős és füstös, mintha avart égettek volna valahol.

Az illat egy régi, kor téli délután felé repítette Vilmát – amikor Péter hazajött, és csak annyit mondott, elköltözöm, és kabátját le sem véve pakolni kezdett egy bőröndbe; amikor a nappaliban vörösen lobogó kandallótűz bizonyosságot és boldogságot jelentő fényét megtörték könnyei –; mert akkor ugyanezt a csípős tél szagot sodorta a lakásba a Péter után becsukódó ajtó.

Régóta nem gondolt Péterre, nem is vette észre, mikor múlt el fájdalom.

Az utóbbi időben a felejteni akarás szorosra gombolt kabátja alá már csak néha-néha libbent be a bánat, olyankor, ha orrába szökött egy régi illat, véletlenül előkerült egy fénykép, vagy felvillant egy ismerősnek tűnő mosoly.

Sietve húzta be maga után a ház ajtaját, mintha betolakodó elől menekülne, aki éles fegyverét rászégezve régi sebeket készülné feltépni rajta.

Odabent a lépcsőházban aztán körbe táncolta őt a lakásokból kiszökő vacsora illat,
elűzte orrából a kora téli utca gyötrő emlékektől terhes szagát.

Megnyugodott.

Szakítás

Gyönyörű, értékes üveggömb volt a szerelmünk, tenyerünkben tartottuk, dédelgettük, óvtuk törékeny szépségét, csodáltuk lágy ívét.

Aztán egy napon te elvetted az egyik tenyeredet alóla, akkor a gömb megbillent, de még nem zuhant le.

Én ijedten próbáltam szorosabban tartani, de te kihúztad a másik tenyeredet is alóla, és akkor a gömb kicsúszott kezeim közül.

Földet érése fájdalmas sikolyként visszhangzott a szobában, és szépséges testének ezernyi darabja könnycseppként csillogott a fekete kőpadlón.

Szakítás után

Ahogy kinyitotta a szemét, a lakás még sötét volt, de hallotta az alsó szomszéd köhécseését, és a rosszul felszerelt redőny résein látta a beszűrődő, vékony, szürkés fénysávokat, és tudta, reggel van.

A tárgyyszerű helyzetfelismerést azonnal követte a mellkasát összeszorító érzés, hát eljött a reggel.

Nélküle.

A hátára fordult, figyelte a robotporszívó plafonra vetülő neonzöld fényét, és fülében újra ott dobolt a rettenetes szó, elmegyek.

És újra eltöltötte a szégyen, amit akkor érzett, amikor ő azt várta, hogy most, a születésnapján Pali biztos megkéri a kezét, de nem gyűrűt húzott az ujjára, csak odavetett egy szörnyű szót.

Elmegyek.

Pedig addigra ő már kikészítette az asztalra a pezsgőt és a két poharat, már ünneplőbe öltöztette a lelkét, már eltervezte, a pezsgő után majd elmennek a kedvenc éttermükbe, már tiszta, illatos ágyneműt húzott, hogy aztán a vacsora után abban

szerethessék egymást, már elképzelte, ujján ott fog ragyogni a vékony arany karika, és biztos volt abban, hogy ez másképp nem is történhet.

Tegnap este ez teljes bizonyosság apránként tört darabokra.

Pali nem jött időben, hatra beszéltek meg, fél hétkor ő küldött neki egy sms-t, csak egy kérdőjelet meg egy nevető emotit, de még nem izgult, Palit máskor is visszatartotta a munkája. Még akkor sem izgult, amikor félóra múltán kapott csak választ, nyolc körül ott leszek, és még akkor sem jeleztek érzékei semmi veszélyt, amikor nyolc óra után megszólalt a csengő, és Pali ott állt az ajtóban, és sápadtnak tűnt, kezében nem volt virágcsokor, és amikor ő átölelte, és meg akarta csókolni, úgy tűnt, mintha egy pillanatra hátra hőkölt volna.

Bementek a nappaliba, Pali leült, nem szólt semmit, csak valahova elnézett mellette.

És akkor az a teljes bizonyosság fakulni kezdett, hiába gondolt arra, nincs semmi baj, csak a fáradtság.

Kitöltötte a gyöngyöző italt a poharakba, de Pali nem nyúlt utána. Csak hallgatott, és amikor a csend fájni kezdett, ő megkérdezte tőle, baj van?

Pali akkor ránézett, és azt mondta, elmegyek.

Elmegyek.

Először nem is értette.

Hova, bukott ki belőle a kérdés. El. Vége, mondta Pali, és akkor ő úgy érezte, nem kap levegőt, a pezsgőspohár megbillent a kezében, a hideg ital a térdére folyt, onnan le a padlóra, és ő zavartan törölgetni kezdte, mintha ez lett volna a legfontosabb.

Ne haragudj, mondta Pali, de ő nem tudott szólni semmit, mintha a nyelve beledagadt volna a szájába, és érezte, ahogy könnybe lábad a szeme.

De nem akart sírni.

Pedig talán azt kellett volna, akkor sírni, és akkor most talán nem fájna annyira.

Vagy üvölteni kellett volna, bármit, de nem úgy ülni ott, némán, és úgy tenni, mintha nem fájna, pedig mennyire fájt, de neki akkor is a mama jutott az eszébe, aki szerint egy valamire való nő büszke, nem kér, nem könyörög, menjen a szemét, ha menni akar.

Csak nézte Palit, ahogy ott ül lehajtott fejjel, az ingje gombját morzsolgatja, aztán ránéz, nem kérdezel semmit?

Ő akkor felállt, bement a fürdőszobába, magára zárta az ajtót. Ült a kád szélén, szédült, hányingere volt, és nagyon szégyellte magát.

Az örömért, amellyel várta az estét, az asztalra készített pezsgőért, mert mindezzel elárulta magát, olyan volt, mintha meztelenül állt volna Pali előtt, aki csak elfordította a fejét, megalázóan nem vett tudomást erről, csak annyit mondott, elmegyek.

Sírás fojtogatta a torkát, de nem tudott sírni, ez volt a legrosszabb.

Hallotta, ahogy Pali megkocogtatja a fürdőszoba ajtaját, akkor elmegyek, aztán hallotta a bejárati ajtó csukódását is.

Csak az üres csend maradt, ő akkor kilépett a fürdőszobából, és valami betanult, kötelességtudó mozdulattal kétszer ráfordította a kulcsot a bejárati ajtóra, beakasztotta a láncot is.

Aztán bement a konyhába, betette a pezsgőt a hűtőbe, elmosta a poharakat és csak állt a mosogató mellett, mintha utasításra várna, hogyan tovább.

A gyanú

Hétköznapi délelőtt van. A négyszögletű beton asztalok mellett idős férfiak sakkoznak, körülöttük kibicek gyűrűje. Őket jó messzire el kell kerülni, mert a dohányfüst sűrű állófelhő körülöttük, és az ember nem azért jön ide, hogy mérgezze magát. És persze jó távol kell leülni a homokozótól is, mert a sok nevetlen gyerek úgy visít, mint megvadult vércse had, és hiába számít az ember arra, hogy az anyjuk majd rájuk szól, ez sosem történik meg.

Ma sikerül egy viszonylag nyugodt helyet találnia egy tölgyfa árnyékában, se füst, se gyerekzsivaj, el lehet üldögelni itt egy kicsit. Maga alá teríti a kis sötétkék törölközőt, mindig magánál hordja, ha a térre jön, semmi pénzért nem ülne le csak úgy a padra,

ki tudja, ki volt ott előtte, majd még hazavisz valami nyavalyát, ami igazán nem hiányzik. Számba veszi a napi teendőit, ma zöldséglevest fog főzni, minden van hozzá otthon, legalább nem kell a boltba menni. Épp elég volt az út a temetőig meg vissza, dagad a lába, de hát oda is ki kell menni néha.

Gondolatban már megpucolta a zöldborsót, amikor nevetést hall közeledni, és látja a hang forrását is, egy fiatal pár sétál felé. A magas fiú szorosan magához húzza a válláig érő lányt, úgy össze vannak ragadva, mint a megkelt bukta a sütőben.

Elfordítja róluk a szemét, és talán nem is törődne velük tovább, gondolatai újra a zöldborsó leves körül forognak, amikor a fiú hangosan felnevet, mit felnevet, felnyerít, és ő újra feléjük fordítja fejét. A fiú most eltakarja a lányt, olyan, mintha csak egyedül állna ott, de nem, domborodó farán egy világos, mozgó foltot vél látni az öregasszony.

Előkotorja a szatyrából a szemüvegét, az orrára tolja, és akkor beigazolódik a szörnyű gyanú, a fiú hátsóján ott van a lány keze, apró mozdulatokkal jár fel-alá.

Az öregasszony szinte megszédül a látványtól, nem akar hinni a szemének. Elkapja a tekintetét, de a pár csak nem mozdul, újra rájuk kell néznie, és most látja a fiú fenekén a kis vérvörös pöttyöket is, a lány lakozott körmeit, és megriad a szótól, ami eszébe jut, kis kurva, és rögtön megszólal fejében a veje hangja is, mama, mit kukkol ott a parkban, csukja be a szemét és kész. Visszahajítja a szemüvegét a szatyorba, kapkodva begyűri mellé a kis kék törölközőt is, aztán magában motyogva elindul hazafelé.

Úton, hazafelé

Az anyád istenit, harsant a pusztába, de a szamár csak búsan csámpolygott tovább. Nagy fülei lekonyultak, patái felverték a szikes út porát, a karóforma ember nagyot prüszkölt tőle. Hogy jobban haladjanak, görbe botjával, csak úgy csattant, nagyot húzott az állat farára, de hiába. A szamár csak megbotlott minden egyes, naptól girhes, gömbörödő fűcsomóban.

Pedig az ember sietett volna hazafelé, mert az a szipirtyó már biztos a kertajtónál kandicsál, lesi, mikor tűnnek fel az úton.

Félt az asszonytól nagyon, mert az valahogy mindig tudta, mikor tért be útközben a kocsmába, és tudott ilyenkor rikoltozni, jobban, mint a pulyka, sőt, a keze is eljárt hébe-hóba. Akkó köllöt vóna ez a rusnya állat – szívta meg az orrát az ember –, amikó lyánykérőbe mentem! Sose értem vóna a portájukhó, mást bódogítana most!

Nagyot pökött a száraz útra, összehúzta gatyakorcát, és még egyszer rávert a szamárra.

Delelőn járt a nap, mikor a szamár meg a gazdája besompolyodott az udvarra, pont akkor, mikor az asszony meg, mint nehéz, fekete felhő, kigomolyodott a tornácra. Csend lett, mint vihar előtt. Az ember látta, villám készül lecsapni rá, marcona asszonya harciasan kalimpált a lekvárfőző fakanállal. A szentségit a banyának, köpött most is egyet, de kisebbet, mint a pusztán, ép csak azért, jelezze, ki az úr a háznál, aztán behúzott nyakkal, tarisznya levétel ürügyén, átballagott a szamár másik oldalára, onnan kandított az asszonyra.

Az Elkerülhetetlen Dolgok Éjszakája

Théba, Ámon városa, minden városok úrnője, sötétbe borult, de az utcákon nemcsak az éjszaka természetes feketesége honolt. A Medinet Habu kolosszális templomai és a királyi palota még a szilárd hatalom illúzióját keltették, de a zűrzavar, a hanyatlás alattomos erői már ott fészkeltek a falak között. III. Ramszesz fáraó hatalma leáldozóban volt.

Csendes volt a hárem a keleti főkapu feletti hatalmas toronyban. A gyönyörű, fáraót kényeztető lányok domborműveivel díszített falak között a zene már elhalt, de a mulatozás illata még ott lebegett, szantál és mirha keveredett az erős, édes borok és sütemények aromájával.

A fáraó is lepihent már, talán a kedvét kereső háremhölgyekkel álmodott, karcsú derekukkal, a zenére lágyan hullámozó fedetlen hasukkal, életteli, vágyat felkorbácsoló fiatalságukkal.

Gyanútlan, vén bolond, gondolta Tie. A hárem Nílusra néző ablakában állt, és bár a folyót nem látta, mert széles medrét eltakarták a vastag törzsű pálmafák és a nappali színpompájukat feketére váltó sűrű hibiszkuszbokrok, de érezte a víz illatát.

Harmincnégy éves volt, Ramszesz második felesége, és már rég elveszítette a fáraó kegyét. Ennél is jobban fájt neki, hogy Pantewere, a fiuk, a törvények értelmében sosem követhette apját a trónon. Alacsonyrendű feleség alacsonyrendű fia volt.

A fáraó pedig egyre öregebb lett, és Tiét már hónapok óta emésztette a gondolat, ha Ramszesz meghal, számára minden elveszik, nem marad semmije, megtűrt kolonc lesz csak az udvarban.

Hárembe zárt szűk világában rögeszméjévé vált a mindent elvesztés gondolata, és egy terv kezdett alakot öltetni a fejében. Ha királyné nem is lesz már, de egy új fáraó anyja még lehet.

Egy éjszaka titkos szerelmének, a főkincstárnok Pebekkamnak suttogta el tervét, akit évek óta estéről-estére ágyába fogadott, mert a férfi erős teste tükörként mutatta meg neki, még mindig kíváncsú asszony.

Azt duruzsolta Pebekkam fülébe, hogy az öreg fáraót el kell távolítani, és helyébe az ő fiát ültetni, aki szép és tehetséges, és sokkal jobb fáraó lesz, mint a törvényes örökös. És ha Pantewere lesz a fáraó, nekik sem kell tovább bujkálniuk a szerelmükkel.

Ekkor az történt, ami az életben oly sokszor, az elégedetlenség régóta dagadó folyójába becsatlakozott két kis vízér, egy elkeseredett asszony nagyratörő tervei és egy szerelmes férfi hevülete, és mintha csak ennyi hiányzott volna, a folyó mindent elsőpró árrá dagadt.

Ebben az időben Egyiptom határait idegen hordák fenyegették, Théba városát előzönlöttek a helyiekben félelmet keltő libanoni betelepülők; az Ámon papok hatalma egyre növekedett, veszélyeztetve a világi tisztviselők öröknek hitt kiváltságait; a várost körülölelő sárkunyhókban pedig kiszámíthatatlan, fenyegető tömegként éltek a nincstelenek.

Így Pebekkamnak könnyű volt zendülést szítani. Meggyőzte a legfelsőbb körökbe tartozó hivatalnokokat és katonákat, a nagyhatalmú fővarázslót, de még a fáraó orvosát is, hogy elkerülhetetlen Ramszesz halála. És ők – akik maguk is féltek attól, hogy a megöregedett, gyengekezű uralkodó körül kötőanyag nélküli falként omlik majd össze régi életük –, kötélnek álltak.

Így pár hét múlva Pebekkam azt mondta Tiének:

– Vörössé tesszük a fáraó testét.

Az asszony tudta, mit jelent ez. A vörös nemcsak a tűz, az élet jelképe volt, de az elfolyó véré, a halálé is. A fáraó idegen kezek áldozata lesz, erőszakkal megfosztják élete maradványaitól.

És Tie most ott állt a hárem ablakában. Holnap éjszaka, ha az istenek is úgy akarják, véget ér III. Ramszesz földi pályafutása, gondolta, és tekintetét a holdra fordította, mintha fényéből bizonyosságot akarna meríteni, megerősítést nyerni, hogy

tervükkel jó úton járnak, nem haragítják magukra az isteneket, és ha majd egyszer eljön az ideje, nevük fel lesz írva a melléjük fektetett táblákra, ahogy azoké, akiket méltó módon bocsájtanak túlvilági útjukra. Hekához fohászkodott, sokadszor ismételve a varázserejű ima végét: *Khak er sut, khak er shut...*

Az Elkerülhetetlen Dolog Éjszakáját, ahogy az összeesküvők emlegették maguk között a fáraó meggyilkolását, egy hekaikból álló csoport készítette elő a fővarázsló vezetésével. Ramszeszt és testőreit formázó apró viaszszobrokat készítettek, melyeknek szívét hegyes tűvel újra és újra átszúrták, hogy a bábuk mintájául szolgálók életerejét elvegyék.

És valóban, amikor eljött az idő, a fáraó hálósobája előtt álló testőrök szemükben értetlen csodálkozással, szívükben hegyes törrel, rongybabaként omlottak össze.

A védtelenül maradt királyi háló sötét volt, csak a hold világított be az ablakon. A fáraó finom vászontakaró alatt feküdt, olyan volt, mintha balzsamozáshoz készítették volna elő, de a testére simuló fehér lepel még követte légzése ritmusát. Aztán fejénél megvillant a széles pengéjű kés, és a nyakán ejtett mély sebből vékony patakként folyt vére a fényes márványpadlóra. Sem szisszenés, sem nesz nem hallatszott, csak a padlón elterülő vörös folt lett egyre szélesebb.

A gyilkosokat elfogták, és a többi lázadóval együtt halálra ítélték őket.

És az összeesküvők tette nem talált helyeslésre az égiek között sem, hiába fordultak Ozirisz felé, lelkük tisztátalannak találtatott, érdemtelennek a túlvilági életre.

Élve égették el őket a máglyán, és poraikat a Medinet Habu falain kívül szórták szét.

A kötelesség

- Halló!
- Halló, halló!
- Jól hallasz?
- Várj, mindjárt felérek az aluljáróból. Igen, most jó! Már nagyon vártam, hogy hívj! Mikor jössz vissza?
- Beszéltem a családommal.
- Hát azért mentél haza! Mi volt?
- Megváltoztak a dolgok.
- Mi?
- Nem megyek vissza Magyarországra.
- Nem értem. Akkor egyedül kell odarepülnöm?
- Figyelj rám. Nem megyek vissza, de te se gyere!
- Miről beszélsz?
- Ki van tűzve a *nikah* időpontja, és a szüleim már szervezik a *walímát*.
- Fadıl, mi ez az egész?
- Megvan az esküvő időpontja és az ünnepi vacsorát intézik.
- Kinek az esküvője? Nősül valamelyik bátyád, vagy mi van?
- Ya Allah! Az én esküvőm lesz egy hónap múlva.

- Micsoda?
- A szüleim találtak egy megfelelő lányt. El kell vennem feleségül.
- Nem mondhatod komolyan... elhagysz egy másik nő miatt?
- Nem egy másik nő miatt. A menyasszonyom miatt.
- Menyasszony?
- A szüleink már megegyeztek.
- Micsoda? És te meg én? A te akaratod nem számít?
- Évszázadok óta így megy ez.
- Hát mi vagy te? Kötélen rángatott bábú? Megfoszthatnak az önálló döntés jogától?
- Nem a jogaimat veszik el. Törődnek velem. A legjobbat akarják nekem.
- Az nem számít, hogy te mit akarsz? Nem akarsz már engem?
- Régóta készülök elmondani. Idősebb lettem. Másképp látom a dolgokat. Átgondoltam, mit akarok. Elvégeztem az egyetemet. Itthon maradok és orvos leszek.
- Itt is lehetsz orvos.
- De nekem a hazámban van a helyem.
- Nagy szavak. Haza! Milyen haza?
- A városom, a családom, a népem. A vallásom.
- A vallásod? Most jössz ezzel?
- Muszlimnak születtem. Ennek szellemében nőttem fel. És most tudom, ennek a szellemében akarom leélni az életem. Ne sírj! Figyelj rám!
- Nem tudom elhinni, amit mondasz. Itt ülök a Kálvin téren, látom a nyüzsgő várost, de olyan, mint egy rossz álom.
- Hallgass meg! Sokat gondolkodtam. Az ember nem hagyhatja el a hitét. De én kafirként viselkedtem Magyarországon. Úgy éltem, mint ti. Megfeledkeztem Allahról. De a végén már fáztam. Kívül, belül. Haza jöttem. Talán nincs még későn.
- Későn? Mihez képest? Évekig hitegetté! Elfogadtad a szerelmemet, és most faképnél akarsz hagyni!
- Szerelem? A szerelem kötelességvállalás és áldozathozatal. Amit mi éreztünk, az csak vágy volt.
- Te ne beszélj az én nevemben! Nehogy te akard megmondani, hogy én mit éreztem!
- Bűnben éltem veled évekig.
- Nem is értem, miről beszélsz! Csak hajtogatod a magadét!

– Ne sírj megint. Azt akarom, hogy megérts! Nem volt a kapcsolatunkon Allah áldása.

– Fogalmam sincs, mit jelent Allah áldása, de nem is érdekel! Hat éve téged sem érdekelt. Bebújtál az ágyamba. Én meg engedtem, mert szerelmes voltam beléd. Egy elveszett, szép, magányos arab fiú voltál itt. Segítettem neked, hálás lehetsz!

– Hála? Te nem tudod, mi a hála! Hálásak csak Allahnak lehetünk, mert jobban szeret minket, mint mi magunkat.

– Ne gyere ezzel a blablával!

– Látod? Most kiabálsz velem. Harcolsz. Hiányzik belőled az alázat. Sosem tudnál jó feleségem lenni. És a családomnak fájna ez.

– És az nem érdekel téged, hogy nekem mi fáj? Lelépsz, itt hagysz, mint egy megunt cipőt. Azért mert az apád meg az anyád mást nézett ki neked!

– Megint kiabálsz. Ne tedd ezt.

– Kínomban kiabálok! Érted? Tönkretettél. Most menjek az anyámhoz panaszkodni, hogy neki volt igaza?

– Allah legyen veled!

– Gyűlöllek!

Az utolsó konyak

A drogüzlet gazdagon virágzott Budapest belvárosában. Egészen az utolsó időkig, amikor a kereskedelem szépen szőtt hálójában szakadások keletkeztek, és egyre nehezebbnek tűnt a szálakat újra összekötni.

Teri az ablaknál állt, és nézte a kivilágított rakpartot, a Duna sötéten csillogó vizét. A levegőben még ott úszott az autók után maradt kipufogó gáz szaga, de az utcák már csendesek voltak, a nagyváros készült az éjszakára.

Csendes volt a lakás is, csak férje, Robi nehéz lélegzetvétele hallatszott. Mekkora hülye, a hasis megint teljesen kiütötte, gondolta Teri, és nézte a fotelban elterülő férfit, akinek átizzadt, félig kigombolt inge látni engedte szőrös mellkasát.

Húsz éve éltek együtt, közösen nevelték a két fiút, egyik az övé volt, a másik a férjéé. Hosszú időn keresztül normális családként éltek, eltekintve attól, ahogy a megélhetésre valót megkeresték.

Polgári lakásuk volt a tizenharmadik kerületben, a gyerekeket nyelvórákra és dzsúdó tanfolyamra hordták, nyáron nyaralni mentek, télen pedig síelni. A piszkos üzletet és annak lebonyolítóit távol tartották a családi fészektől.

A baj akkor kezdődött, amikor Robi megbolondult a férfi klimaxtól. Olesó kis ribancokat kezdett el hajtani, és az anyagot, amit addig csak árult, maga is elkezdte használni.

Hát ez betett az üzletnek. Teri egyedül kínlódott a dílerekkel, veszekedett a szállítókkal az anyag minősége miatt, tartotta a hátát, ha valaki lebukott, és fizette a drága ügyvédek.

De örökké Damoklész kardjaként lebegett felette a bizonytalanság, hogy Robi miatt bedőlhet az egész bolt. Pedig ezt nem akarta, megszokta a XIV. Lajos korabeli bútorok mintájára gyártott berendezés súlyos aranyozását és finom bársonyát, szerette a falakat borító festményeket, a finom porcelánt, az éremgyűjteményt, és nem szeretett volna egy táska, vagy egy cipő ára miatt aggódni. Szeretett élni. Jól élni. Nagyon jól élni.

Amióta Robi a drog és a kis szajhák megszállottja lett, ő is vigasz után nézett.

Péter tíz évvel volt fiatalabb nála, de lelkes a szerelemben és az üzletben is. Teri nem akart azzal foglalkozni, mennyi szerepe van ebben a pénznek, az ő pénzének.

Nézte kiütött, magatehetetlen férjét. Vén marha, legyintett.

Ekkor rendőrautó szirénája verte fel az utca álmos csendjét, és az éles hang – mint egy hirtelenül megszólaló csengő a gondolatok mélyre zárt kapuja előtt –, utat nyitott Teri fejében a régóta ott motoszkáló terv előtt.

Legalábbis később ezt az időpontot jelölte meg a rendőrfelügyelőnek, amikor az megkérdezte tőle, mikor döntötte el, hogy a férjét el kell tenni láb alól.

Péterrel könnyű dolga volt. Nem sok választási lehetőséget hagyott a férfinak, vagy megteszi, amit kér tőle, vagy le is út, fel is út.

A hatszázas Mercédesz az egyirányú, szűk kis utcában tartott célja felé. Fényes fekete testével, elsötétített ablakaival, csillogó kerekeivel olyan méltóságteljesen vonult végig a parkoló autók mellett, mint király az alattvalói előtt. Jobb oldali visszapillantó tükre kis híján elsodort egy melegítőfelsős, borostás arcú férfit, akinek léptei megnyújtott S betűt formáztak, hol a házfal, hol az úttest felé imbolygott. A túl közel került autó megállította egy pillanatra. Bunkó, köpött egyet, aztán elővett egy pakli cigarettát. Épp öngyújtót keresgélt a zsebeiben, amikor – szembe a forgalommal –, csikorgó kerekkel befordult egy motor az utcába, – most ez sodorta majdnem el –, és már újabb káromkodásra nyitotta volna a száját, amikor a motor beérte a Mercédest, és ő lövés hangját hallotta (volt ő katona, felismerte a golyó hangját, mondta később a felügyelőnek), aztán a motor nagy sebességgel eltűnt a rövid utcácska másik végén, a Mercédes pedig fülsiketítően harsogó dudájával, az úton keresztbe fordulva ott maradt az utca közepén.

A rendőrség alvilági leszámolásra gyanakodott, előszedték a beépített embereiket, de nem kaptak használható információt. A szemtanú (jó kis szemtanú az ilyen, megáldott vele az isten, bosszankodott a felügyelő) szintén keveset tudott segíteni. A kihallgatások során legtöbbször erős sörszagot árasztott, és arra hivatkozott, sötét volt, nem látott jól, különben is bukósisakot viselt az illető, úgy egyébként pedig ne idézgessek őt be a rendőrségre, mert nem ér ő erre rá (nahiszen, gondolta a felügyelő), és a végén még őt is lelövik.

A drogüzlet újra virágzott, (Teri hálát adott az Úrnak érte, de később kiderült, túl korán örült), és nem lett volna semmi baj, ha Péterrel el nem szalad a ló, és egy éjszakai bárban az ötödik VSOP konyak után nem kezd el hencegni. Később nem tudta megmondani Terinek (és akkor már mindegy is volt), mi vitte rá, hogy meséljen a kismotor és a Mercédes találkozásáról annak a jópofa pasasnak, aki még egy konyakra meghívta.

Otthon

A varsa elmerült a sekély vizű tavacskában, az ember hazafelé vette az irányt. Magabiztosan haladt a süppedő fövényen, becsukott szemmel is visszatalált volna, ismerte a láp minden négyzetcentiméterét, tudta hova kell lépnie, nehogy a szuttyogó iszap elnyelje lábait.

Amikor nádkunyhójához ért, ült még egy kicsit az ajtó előtti alacsony sámlin, és nézte a fényes, teliholdas eget, megszámolta Szent Péter szekerének csillagait, tudta, ha ilyen tisztán látszanak, jó fogásra számíthat másnap.

Huhogott, kuttyogott, és ciripelt körülötte az mocsár, hallotta a nád és a sötétben láthatatlan madarak szárnyának suhogását. Az éjszakai láp hangokkal teli nyugalma volt ez. A bizonyosságé, hogy a természet rendje kikezddhetetlen, hogy holnap újra felkel a nap, és az este kitett varsában ott lesznek a zsákmányul ejtett ezüstös pikkelyű halak.

A menza

Amikor Petike háromnegyed egykor, télikabátját hanyagul maga után húzva, az iskolatáska súlyától enyhén meggörbült háttal lefékezett a menza előtt, a nyitott ajtón keresztül kiáramló szagtól földbe gyökerezett a lába. Táskáját elkeseredetten zötytyentette le maga mellé. *Olyan, mintha mindenki egyszerre pukizott volna*, húzta el az orrát.

Egyébként sem szerette a menza illatát, olyan alumínium lábos szaga volt. *Mi az, hogy alumínium lábos szag*, mérgelődött az apja, amikor otthon ezt válaszolta arra a kérdésre, hogy miért nem eszi meg az ebédet. *Nyilván azoknak a nagy fazekaknak a szagát érzi, amiben szállítják és melegítik az ételt*, védte meg az anyja.

A szaggal együtt lárma árad Petike felé, jó sokan vannak, mindenki lökdösődik, hiába ordítja a tanár bácsi, hogy csak szépen sorban, fiúk, senki se figyel rá, hol egyik, hol másik asztalnál harsan fel bömbölő nevetés és hangos kiabálás.

Petike bizonytalanul áll a menza ajtajában, hányszor mondtam anyának, hogy nem akarok menzára járni, gondolja szomorúan.

– Mi van Törpi!? – nyerít most felé egy felsős a többiek gúnyos vihogásától kísérve –, nincs itt anyu, nem mersz bejönni?

Petike ahhoz már eleget járt iskolába, hogy tudja, ilyenkor nem szabad válaszolni. Táskáját a karjára veszi, és kabátját továbbra is maga után húzva átballag a széles menza ajtó másik oldalára.

Innen jól látta az ebédlőasztalokat, s rajtuk a tányérokat. A mai ebéd paradicsomleves, *biztos betűtésztával*, gondolja, és kelkáposzta főzelék.

A paradicsomlevest mindig megette, annak illata a pizzáéra emlékeztette őt, márpedig a pizza a kedvencei közé tartozott. Igaz, a paradicsomleves sose pont olyan jó, mint a sajttal jól megrakott pizza, de ha az ember sok betűtésztát és kevés lét vett a kanalára, és még a szemét is becsukta, *majdnem* olyan volt.

Na de a kelkáposzta főzelék?!

Az ajtó melletti asztalhoz leül egy lány, ő is felsős. Futó pillantást vet az ajtóban ácsorgó kisfiúra, majd lecsapja a kezében tartott alumínium tálcát az asztalra. Petike most közelebbről látja a második fogást. Az étel vizes zöld színű, kicsi, barna, kukacra emlékeztető valamik úszkálnak a tetején. A főzelékből egy színtelen húsdarab kándik ki.

Az említett puki szagot most még erősebben érzi, de valami más is megcsapja az orrát. Picit beleszimatolt a levegőbe. *Pfúj, ez meg disznószag*, ismeri fel. Tavaly nyáron János bácsihoz, a vidéki rokonhoz küldték, friss levegőt szívni, ahogy apa mondta, és ott közelebbről megismerkedett a disznókkal is. Ott fetrengtek a saját kakájukban, s hiába fogta be az orrát, érezte a bűdös szagukat. Az emléktől végképp elment az étvágya.

Felnyalábolta a táskáját, s búsan elindult a folyosón a tornaterem felé.

Reggeli

Peti álmos szemekkel botorkál a konyha felé, először azt hiszi, szülei még fel sem ébredtek, olyan csönd van. De aztán megérzi a kakaó illatát, akkor már ébren vannak, gondolja, és a konyhában valóban ott találja anyát. Peti leül a székére, az övé a sárga, anya meg mindig a kék széken ül, az van legközelebb a konyhaszekrényhez, és ha például Peti kér evés közben egy pohár vizet, vagy egy szalvétát, fel sem kell állnia, hogy elérje a csapot vagy a fiókot. Apa széke, a piros, most üres.

– Hol van apa? – kérdi Peti.

De anya, mintha nem is hallaná a kérdést, elé tol egy tányért.

– Edd meg a vajás kenyeredet!

Aztán apa is bejön, jó reggelt, mosolyog, de csak Peti válaszol neki, szia! Apa leül a piros székre, de előtte üres az asztal.

– Anya, apának nem tettél tányért! – fordul Peti anya felé, aki fel sem emelve szemét a paradicsom darabolásából, odaveti:

– Majd megtalál magának, ha akar!

Peti érzi anya hangjából, hogy valamiért mérges, és a vajás kenyér majszolása közben megpróbál a tegnapi napra gondolni, csinált valami rosszaságot és megharagudott rá anya? De nem, egész biztos, hogy nem volt ilyesmi, este megkapta az anyailatú jóéjszakát puszt, rá biztos nem haragszik.

Apa feláll, ágaskodnia kell, hogy a konyhaszekrényből kivegyen egy tányért meg egy bögrét, mert anya nem húzza arrébb a székét, pedig láthatja, hogy apa alig tudja elérni a tányéros polcot. Peti most kicsit haragszik ezért anyára, rá persze mindig rászól, ha nem veszi észre, hogy útban van.

Apa visszaül a helyére, levág egy szelet kenyeret, megvajazza.

– Kérd el anyától a sót! – fordul Peti felé, aki kicsit csodálkozik, miért nem kéri el ő maga, de aztán szó nélkül apa kezébe adja a sótartót.

Közben eszébe jut, hogy délutánra a Kovács áthívta magukhoz játszani, gyorsan megkérdezi hát anyát:

– Akkor délután átmehetek Kovácsékhoz?

– Nem tudom, Peti, most egyél – mondja anya, és a hangja olyan, mint amikor a feje fáj, és nedves kendővel a homlokán fekszik a szobában, és apa megkéri őt, most ne zavarja anyát, mert pihenésre van szüksége. De most nincs anya fején a nedves kendő, mégsem akar vele beszélgetni.

Peti ezért most apa felé fordul:

– Csak anya meg én néztük a meccset a TV-ben. Pedig megígérted...

– Apádnak sokkal fontosabb dolga volt – szakítja félbe anya –, halaszthatatlan sörözése volt a kocsmában.

– Judit, ne kezd újra – mondja halkan apa –, és főleg ne a gyerek előtt.

Anya a tányérjára dobja a kését, kivesz egy kávéscsészét a konyhaszekrényből, és utána úgy becsapja az ajtaját, hogy Peti füle cseng tőle, aztán meg a kávéval megtöltött csészét csapja olyan erővel az asztalra, hogy csoda, hogy nem törik darabokra.

– Visszavennél egy kicsit Judit? – kérdezi apa.

– Te csak ne mond meg, hogy mit tegyek! – mondja anya.

Apa ekkor a tányérjára teszi a vajas kenyerét (meg sem ette, gondolja Peti, ilyenkor még nem is szabad elmenni az asztaltól), és ott hagyja őket a konyhában.

Peti is fel akar állni, hogy apa után szaladjon, de anya az asztalra csap:

– Itt maradsz, és megeszed a reggelidet!

Pedig már nincs is semmi Peti tányérján.

Bosszú, feketében

Hát idejöttek. A szemetek! Felöltöztek, mintha ők is gyászolnának, de árulkodik a napszemüvegük, nem vernek át.

Tudom, mit takargatnak vele, nem akarják, hogy lássam a szemükben a bűntudat árnyékát, és a sunyiságot, ahogy az arcomat vizslatják. De hiába, mert ha nem mozdítom is a fejem, érzem a tekintetüket, érzem, amikor szemüvegük takarásában felém lesnek, érzem a szűkülésüket, és tudom, mindenüket odaadnák, ha kileshetnék, mit tud ez az asszony.

De fegyelmezem magam. Én is napszemüveget viselek, eltakar mindent, nem látják szememben a fájdalmat és az *el nem sírt* könnyeket, és nem látják a gyűlöletet és a bosszúvágyat sem

Csak egy asszonyt látnak, akiről remélik, kettőig sem tud számolni, nincs erő a testében, és talán csodálkoznak is magukban, mi a fenétől félünk akkor?

De a csodálkozás ideje nem most van.

El fog jönni az is. A temetés után mindketten megbánják majd, hogy egyáltalán erre a földre a születtek, vinnyogni fognak, kegyelemért könyörögni, könnyek között értik majd meg, hibát követtek el, amikor lebecsültek engem.

Állok a koporsó mellett, egy férfi fekszik benne. A férjem, a szerelmem, a barátom.

Meg kellett halnia. Bérgyilkos volt, de nyomára jutott a rendőrség, és ezek a férgek kivégezték, mert rettegtek, lebuktatja őket.

És most azt hiszik, nem kell már félniük, elmúlt a veszély. Nem tudják, hogy a férjem éveken keresztül tanított engem. Mindent tudok a szakmáról.

Nem tudják, hogy nemsokára megváltásért imádkoznak majd. Bosszút állok a férjemért.

Lépcsőházban 1.

– Tudja Klárikám, minden szerdán kimegyek a temetőbe az én Bélámhoz, aztán ha jó az idő, és nincsenek sokan, leülök a parkban, persze jó messze a homokozótól, mert nagyon idegesít a sok nevetlen gyerek visítozása. Tegnap is ott ültem, egy kicsit pihentettem a lábam, és arra gondoltam, ha hazamegyek, főzök egy kis zöldséglevest. Ha egyedül marad is az ember, azért a háztartást vezetni kell, ugye Klárikám, ez a mi kötelességünk, ezt tanította nekem az én jó anyám is. Hát, ahogy ülök ott, egyszer csak elsétál előttem egy fiatal pár. Nem foglalkoztam velük, mit érdekel engem, hogy ki merre jár, mit csinál. De ahogy elhaladtak előttem, olyan hangosan viháncoltak, hogy utánuk néztem, vajon mi olyan mókás, és nem hiszi el Klárikám, mit láttam megint. Nyalták-falták egymást, és a lány keze... hát még mindig levegő után kapkodok, ha eszembe jut... a fiú farzsebében volt! Érti? Hát milyen világ ez? Maga Klárikám, megérti, miről beszélek, de amikor a múltkor panaszkodtam a lányoméknak, a vejem azt mondta, minek nézi a mama, ha ennyire felhúzza magát tőle, de a vejem is megéri a pénzét, ő is úgy viselkedik néha a lányommal előttem, hogy nem győzők máshova

nézni. Ha meg rájuk szólok, a vejem csak nevetgél, ne legyen már olyan prűd mama, annak idején maguk is csak összehozták valahogy a papával a lányukat! Ezek a mai fiatalok már nem tudják mi az a hálószoza titok. Bezzeg a mi időnkben voltak olyan dolgok, amiket még a legjobb barátnőnknek sem mondtunk el, nemhogy közszemlére tettük volna. Az apám letörte volna a kezem, ha lánykoromban akárcsak a kezét megfogtam volna egy udvarlómnak séta közben, nemhogy a fenekét. Az én Bélám először az eljegyzésünkör csókolt meg engem, de azután is, az utcán legfeljebb karonfogva mentünk, ahogy tisztességes emberekhez illik. De egy férfi fenekét fogdosni nyilvánosan? Hát hova jutottunk? Maga megért engem Klárikám, de a lányoméknak már nem is merek panaszkodni, mert a vejem csak legyint, és azt mondja, ne sopánkodjon már mama, tudjuk, hogy kukkolni jár a térre. Hát nem egy ilyen embernek neveltem a lányom Klárikám, de ebbe most nem is megyek bele.

A lépcsőházban 2.

Tudja Klárikám, minden szerdán kimegyek a temetőbe az én Bélámhoz, aztán ha jó az idő, leülök a parkban, ha lehet, közel a homokozóhoz, szeretem nézni a gyerekeket. Most is ott ültem, egy kicsit pihentettem a lábam, és arra gondoltam, itthon majd főzök egy kis zöldséglevest. A vejem meg a lányom dolgozik, rám marad a háztartás, de hát mikor szegény Bélám még élt, akkor se volt másképp. Hát, ahogy ülök ott, egyszer csak elsétál előttem egy fiatal pár. Összebújnak, nevetgélnek. Még a szemem is könnybe lábadt, eszembe jutott, mennyire szerettünk mi is a parkban sétálni Bélával. Ismer Klárikám, nem siratom én a múltat, ami volt, elmúlt, öregasszony lettem, de ha szerelmeseket látok, még mindig elszorul a szívem. Persze Béla csak a kezemet fogta, nekem sem jutott volna eszembe a tenyeremet a hátsójára tenni, de hát más idők voltak azok. Akkor társaságban a kézcsók volt a maximum, de az is csak a kézfejre, mert ha valaki belecsókolt egy lány tenyerébe, már elfordítottuk a fejünket. De hát erre biztos maga is emlékszik! Van nekem persze barátnőm, aki szörnyülködik a mai fiatalokon, hogy az utcán nyalják-falják egymást, egymás hátsóját simogatják, de engem nem zavar. Szeressék csak egymást, amíg lehet! Nincs abban semmi rossz,

ha megölelik egymást a parkban, mindig mondom is a lányoméknak, de jó a mai fiataloknak, hogy ilyen szabadon élhetnek. A vejem meg csak nevet, nagy huncut maga mama, csak nehogy aztán magát is csókolózni lássuk a parkban! Na, megyek, Klárikám, isten áldja!

Éhség 1.

Nem sokáig bírom már, gondolja a padon ülő férfi, napok óta nem ettem. Úgy érzi, az éhség ködként borítja be tudatát, csak mered maga elé, amikor észreveszi a bolt felé topogó öregasszonyt, a tarkóján a kis fehér konty az anyjára emlékezteti, az járt ilyen óvatos léptekkel annak idején.

Szegény mama, gondolja, ha ő élne, minden másképp lenne. Biztos nem hagyta volna, hogy Frigyes kisemmizze őt a családi örökségből, és földönfutóvá tegye. A mama mindkettőjüket egyformán szerette, nem tett különbséget közöttük, még akkor se, ha ő csak egy szakadt melós lett, a Frigyes meg egy puccos ügyvéd. És hogy tudott a mama főzni, a semmiből is pompás lakomát készíteni még a háború alatt is.

Az étel gondolatára a férfi gyomra fájdalmasan összerándul, és meglátja, hogy az öregasszony kilép a boltból.

Ekkor feláll, nem gondolkodik, nem tervez, csak elindul utána. Ahogy az öregasszony háta mögé ér, látja a kosárban a tejet és a nylonba csomagolt kifliket, a látvány mágnesként vonzza kezét a kosár füléhez, megragadja, kitépi a gyengén szorító kézből, és fut, szalad vele, mint a zsákmányát megszerzett állat.

Éhség 2.

A férfi szemben ül a kisbolttal, fésületlen, mocskos haja csomókban tapad a fejére, szemében nyugtalanító tűz ég. Több napja nem evett, már aludni sem tud a mardosó éhségtől, zsákmányra leső állattá vált, ennie kell minden áron.

Ilonka néni kis kosarával a karján óvatosan tipeg, észre sem veszi a bolttal szemben üldögélő férfit. Mindig így nyolc óra körül jön le vásárolni, már nincsenek sokan, aki dolgozni ment, már megvette a reggelijére valót. Belép a boltba, csak a szokásosat viszem, Bélám, mosolyog az eladóra. A férfi kirak a pultra egy doboz tejet és öt sós kiflit, a legszebbeket félretettem Ilonkának, csúsztatja az árut az asszony kosarába. Ilonka néni kiszámolja a pénzt, még egy kicsit beszélget Bélával, nincs miért sietnie, nem türelmetlenkedik otthon senki, hogy mikor ér már haza, csak a kis korcs kutya várja, ő meg türelmes várakozó.

A férfi a padon mereven figyeli a kijáratot. Amikor Ilonka néni kilép, utána indul a néptelen utcán, és még nem érik el a sarkot, amikor kirántja az öregasszony kezéből a kosarat, és fut-fut vele, süket füllel, és vak szemmel, csak előre, valahová, ahol végre csillapíthatja éhségét.

Ilonka dermedten néz utána, az ijedtség torkára forrasztja a szót, úgy áll az utcán, mint egy kőszobor, karja kinyújtva, mintha istenhozódot intene a rablónak.

Balsors

Nem hallatszik más, csak a Kossuth rádió hangja.

Aztán megszólal a mobiltelefon, egy nikotinfoltos ujj megnyomja a hívásfogadás zölden foszforeszkáló gombját.

A rádióban a mély férfihang épp azt recitálja, *hallva találták Bárczi Benőt*, amikor a nikotinfoltos ujj hirtelen mozdulattal kinyomja a telefont, aztán a készülék átrepül a konyhán, telibe találja az ablakpárkányon álló kis rádiót, az megbillen, éles koppánással a földre zuhan. A mocskos ablakpárkány most üres, felette a légypiszoktól és portól maszatos ablaküveg nem engedi át a kinti fényt, és a nap meleg sugarait. Pedig jó lenne.

Mert a konyha sötét és hideg, mint a kriptá.

Közepén billegő lábú asztal áll, kopott terítőjén csorba tányér, rajta a korábban megkezdett reggeli. A félbe harapott tescós virsli most olyan, mint egy levágott emberi ujj, körülötte alvadt vér a megdermedt ketchup, mellette a kenyérszelet formátlanul félbehagyott, mint néha az élet. A csészében vizeletszínű tea, illata összekeveredik az üres konzervdobozba hajigált csikkek szagával.

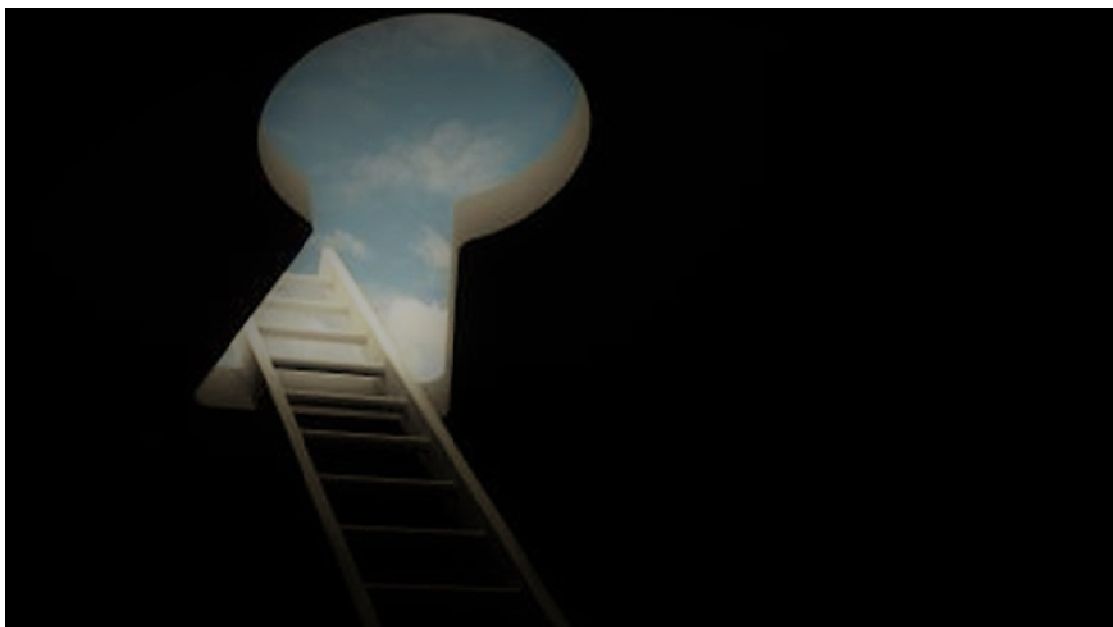
A mosogató feletti koszos, szürkére vált csempeborítás fugájában penész ül, a gáztűzhely szutykos gázcsovejait feketére száradt zsírkarikák fojtogatják, a felhalmozott, mosatlan edényeken lekaparhatatlan kövület az ételmaradék.

Az egész konyha, egy szálnalmasan retkes kalitka, ahonnan a foglyul ejtett madár nem tud szabadulni.

Rendet kellett volna rakni már régen. Kívül-belül.

Most már késő.

Szabadulás

A hatalmas kirakatüvegek befogták, majd szétszórták a koraeste rózsaszínjét, homályhoz szokott szeme káprázott a délutáni utca fényében; az autók túlkölése és a megállóba behúzó aztán továbbinduló villamosok csikorgása megijesztette addig csendre ítélt fülét.

Éva nem jött elé, egyedül téblábolt valamikori otthona környékén, ahol most minden idegennek tűnt, a magas üvegpalota régi könyvtár helyén, és mellette az a föld alá vezető lépcsősor is, lejárataánál a kék táblán virító M betűvel.

A férfi leballagott a széles lépcsőn.

Odalent a frissen sült péksütemény illata összekeveredett a megizzadt testek kipárolgásával, fullasztó volt. Elveszve sodródott a hullámozó embertömeggel; hamar elfáradt, megtorpan; biztos céljuk felé siető testek lökődtek neki, türelmetlen kezek tolták el az útból, úgy érezte rátekeredik ez a sűrű ember forgalom. Kezeit maga előtt tartva, mintha kusza erdőből menekülne, utat tört magának a feljáró felé. Izzadtan, lihegve ért a lépcsősor tetejére.

Idegenül állt az utcán, melynek régen minden üzletét, járdájának valamennyi repedését ismerte. Két sarokra volt innen a régi bérház, valamikori otthona, de még nem akart hazamenni. Tolta maga előtt az időt, mintha az elodázás megváltás lehetne számára.

Szemével a régi trafikot kereste, ahol reggelente megvette a cigarettáját, de a farácsos ajtó helyén most fémkeretes, tejüveges bejárat állt.

Bizonytalanul nyomta le a kilincset, és megkönnyebbült, amikor a kinyíló ajtó aromás dohányszagot táncoltatott meg a levegőben. Bent, a körbefutó polcokon, a cigarettás dobozok katonás rendben álltak, ámulva nézte őket. A pult mögött álló nő követte csodálkozó tekintetét, és úgy fordult a cigarettás polc felé, mintha maga is elámulna ezen a zavarba ejtő kínálaton, aztán kérdően felhúzta szemöldökét, mit adhatok.

A férfi egy piros-fehér dobozra mutatott, aztán a nőre nézett, mennyit fizetek. Mielőtt a visszajáró pénzt zsebre dugta volna, a kassza mellett álló polcról leemelt egy lila színű öngyújtót, és a pulton hagyott egy ezüst szélű fémpénzt.

Viszlát, intett aztán.

Szabadlábbon

Az utcára nyíló ajtó előtt fakókék ernyők őrizték az árnyékot a vaslábú, piros szoknyás asztalok felett. A férfi elsétált mellettük, aztán visszafordult, és tétován leült az egyik székre. Kikotorta zsebéből a piros-fehér dobozt, óvatos mozdulattal feltépte. Olyan szorosan és fehérén álltak benne a cigaretták, mint jól ápolt szájban a hibátlan a fogsor.

Meggyújtott egy szálát, mélyen megszívta, aztán szája kerek, szűk kapuján apró, lágy hullámú karikákat engedett a magasba. Szemeit behunyta, egy vállára helyezett kéz riasztotta fel. Mit hozhatok, állt mellette a pincérnő, fekete köténye szorosan simult kerek csípőjére, fehér pólóját ágaskodva feszítették mellei, a férfi elszégyellte magát a testén átfutó vágyakozás miatt, és csak odavetette, egy sört.

A sűrű hab keményen ült az aranyhárga italon, kesernyés íze hűvösen áramlott szét nyelvén, és most először valami boldogságféle futott át rajta, valami kósza reménykedés, hogy talán minden megoldódik majd, az életük ott folytatódhat tovább, ahol öt éve megszakadt. Igaz, ez alatt az öt év alatt alig találkoztak, Éva csak néha jött el a beszélőre, most sem várta a kapuban.

De az asszony szerette őt, és ő is az asszonyt. Mindennél jobban. Boldoggá takarta tenni.

És ehhez pénz kellett, sok pénz.

És ő megszerezte.

Játszótér

A játszótér hangtalan és fénytelen, mint egy ki tudja miért elhagyott otthon. A szürke betonlapba ácsolt, fordított V alakú mászóka cserepeit vesztett háztetőként mered a magasba, mintha a hajdani meleg otthon védelem nélkül maradt volna; csupasz vasrudai között most átjár a hideg szél. Mellette az elmagányosodott homokozó rendetlen és lerombolt kert, körülötte téli, anorexiás fák fekete csontváza nyúlik a szürke égre. Az összetört, zöld játékvödör darabjai panaszosan emelkednek a homok fölé, egy láb nyomát őrzik, mely rálépett és széttiporta. A félig felépített homokvárban a kék lapát nyele árván és elhagyottan mereded az apró gyerekkéz után, mely talán az utolsó pillanatig fogta, szorította, mint jogos jussát a játékhoz, a gondtalan gyerekkorhoz. Az apró lábnyomok között egy férfibakancs recéi látszanak, és a homokvártól a homokozó betonszéléig egy gyerekhát szélességű, nyugtalanítóan sima sáv vezet.

Aztán minden nyomtalan.

Játszótér 2.

Tudta, nem kéne idejönnie.

Mégis minden nap itt találta őt a kora este, ült a kékre festett mászóka mellett, bámulta a létra formájú vasrudak alatti szürke betont, és újra és újra lepergett előtte annak a délutánnak az emléke.

Azok a kínzóan tiszta emlékek.

Újra és újra látja, a játszótér padjain ülő, félszemmel a csemetéikre figyelő anyukákat, a gyerekeket, akik rikító színű dzsekikben megállíthatatlanul gurulnak ide-oda, akár a labdák, visítoznak és nevetnek, egyszer még a homokozóban vannak, aztán már a hintán ülnek.

Látja magát is, ahogy beszélget egy nővel, és azt is, hogy egy pillanatra elfordítja fejét a hinta mellett álló Juliról, aztán mire visszanéz, a kislány már nem áll ott, valahonnan magasról hallja a hangját.

Nézz ide, anya!

A mászóka tetején most is ott látja Julit, világos rózsaszín dzsekijének ezüst csillagai ragyognak a napfényben, olyan, mint egy angyalka.

És látja a mozdulatot is, ahogy a gyerekkéz elengedi a vasrudat.

Fülében hallja a zuhanás hangját, egy valószínűtlenül gyors susogást, aztán a földet ért test tompa puffanását, aztán a semmi hangját, amikor egyszerre eltűnt szeme elől a játszótér a tarka színű hintákkal, eltűntek a gyerekek.

Néma lett minden.

Aztán a visító gyerek hangok újra felerősödtek, és ő örökre hall még egy hangot.

A sajátját.

Ne!

Józsi bácsi, a hajdani séf

- Hány óra? Nem megmondtam, hogy hatra itt legyél?
- Józsi bá, késett az ébresztőóráám, de rohantam, ahogy csak tudtam!
- Persze, azt látom. Meg se fészülködtél. Mutasd a kezed!
- Mit akar velük?
- Na, indulás a mosdóba, és a súrolókefével takarítsd ki a piszkot a körmeid alól!

Tudod jól, ma nagy nap lesz a konyhában.

- Milyen nagy nap? Olyan nagy szám, hogy Pestről lejön valami főmufti?
- Az államtitkár úr jön le, akin a pályázati pénzek múlnak. A polgármester úr a lelkemre kötötte, hogy olyan ebéd legyen, mint egy Mis... Mik... mittudomén milyen csillagos étteremben.
- És pont Józsi bát kérte meg?
- Miért? Voltam én séf a pesti Intercontinentálban!
- Na, az lehetett régen!
- Addig szájalsz, amíg lekeverek egy nyaklevest neked. Igenis voltam, csak hát a körülmények...

- A pia, mi?
- Az is, meg más is. De nem tartozik rád! Eredj, vedd le a koszlott gatyádat, a polgármester úr küldött nekünk egy öltözet munkaruhát is.
- Ezt a buggyos sapkát is vegyem fel? Neem! Akármilyen államtitkár is jön, én nem csinálok bohócot magamból!
- Az az enyém, add ide!
- Jól néz ki Józsi bá!
- Na, fejezd be a bohóckodást. Összeállítottam a menüt. Már este megfőztem a gesztenyét és a tojásokat. Na meg a boulliont.
- Micsodát?
- Alaplét, te hatökör! Ezt fogjuk felhasználni a leveshez, az aszpikhoz és a glasszírozáshoz.
- Jól van, de beszéljen magyarul, mert én nem értek ám másképp!
- Na, először felteszünk a tűzre egy kis alaplét. Ebből lesz az aszpik. Ha majd fel-forr, átszűröm az etaminon, hogy ne maradjon zsír rajta, aztán beleteszem a zselatin lapot. Te addig vágd fel szép karikákra a tojást, az uborkát és a sárgarépát.
- Kész van főnök!
- Akkor most a sárgarépát blansírozzuk meg! Hozd ide azt a kis fazekat! Ebben felforraljuk a vizet, egy pár percre beledobjuk a répát, aztán rögtön hideg vízbe tesszük.
- Minek?
- Így tovább friss marad, és nem kókad el a színe se. Smizírozás után is szép sárgán fog virítani az aszpikos tojáson.
- Na, én lefáradtam. Gőzöm sincs, miről beszél Józsi bá.
- Nem baj. Szép lesz, meglátod. Ez lesz az előétel.
- A fene a belüket!
- Ne perelj, lódulj már, fogy az időnk! Hozd csak ki a kamrából a sütőtököt!
- Itt van.
- Helyes. Hámozd meg, és darabold apró kockákra. Én addig felvágom a hagymát. Így. Most ezt az egészet feltesszük főni, és amíg a tök puhul, előkészítjük a húst.
- Milyen kaja lesz még?
- Jércemell libamájjal töltve.
- Azta!

– Nézd, egy zsebet vágok a jércemellbe ezzel az éles késsel. Te addig a serpenyőben forrósítsd meg az olajat. Szólj, ha elég forró.

– Józsi bá, azt hiszem jó lesz!

– Akkor most attasírozzuk a húst. Nem tudod mit jelent, mi?

– Én nem voltam séf az Intercontinentalban.

– Ha így haladsz, nem is leszel. Attasírozzuk a jércemellet, vagyis mindkét oldalát hirtelen megkapatjuk a forró olajban. Tudod miért?

– Hogy megsüljön.

– Dehogy, te tökfej. Azért, hogy összehúzódjanak a hús szövetei, és a későbbi főzés során ne veszítse el a zamatát. Így ni, csak ennyi ideig sütjük, és most a másik oldalát. Amíg az összeset megkapatom, készíts az asztalra itatóst! Ott van a fiókban.

– Azt meg minek?

– Azon fogom parírozni a kivett hússzeleteket.

– Papírozni?

– Parírozni! Leszárítgatom róla a felesleges zsírt. Látod? Így! Most beleteszem a libamáját, és bardírozom az egészet. Hozd csak ide azt a vékonyra szeletelt bacon!

– ?

– Hajszálvékony húsos szalonna!

– Teljesen lefáraszt Józsi bá! Hol az a nyomorult szalonna?

– Ott van az orrod előtt. Hozd már. Látod, most a megtöltött jércemellet betekerem a vékony baconba. Ez a bardírozás! Nem olyan nagy dolog!

– Ha magyarul mondja, akkor nem. A nagymamám is szokott virslit szalonnába csavarni! De nem tudtam, hogy ez ilyen puccos dolog. Bargírozás vagy mi!

– Na, mozogj, kapcsold be a sütőt, idő kell a konfitáláshoz is!

– Ne ijesztgessen már! Mi ez megint?

– Lassú tűzön való sütés, ettől egyenletesen megpuhul az egész hús és a töltelék is. Így ni. Az olajnak félig el kell lepni a húst. Nyolcvan fokra állítom a sütőt. Vedd le a lángot a leves alatt!

– Hú, ez már nagyon rotyog!

– Hadd nézzem. Ohó, jó puha a tök. Ezt most mixerrel elpürésítjük, aztán még visszatesszük kis lángra, utána legírozzuk!

– Micsodázzuk?

– Ne értetlenkedj annyit! Fogd azt a kistálat, önts bele a tejszínt, és keverd simára két tojással! Addig én összekeverem a csokoládés szuflét!

- A szufla is kimegy belőlem ettől a sok marhaságtól!
- Ez fiam nem marhaság! Ez a konyhaművészet! Ez az, amiről mindig is álmod...
- Józsi bá! Szálljon már le a földre! Megint forr a leves!
- Huhú! Lehúzzuk, és belekeverjük a tojásos tejszínt. Ez az. Kész a legírozás. Most már főzni nem szabad tovább a levest, mert összeszalad. Tedd fel főni a rizst! Közben meg elkészítjük a szuflé mellé a glasszírozott gesztenyét!
- Ne kíméljen Józsi bá! Mit kell csinálni?
- Abba a kis fazékba tegyél két merőkanál boulliont, tegyél bele egy evőkanál mézet, meg a vaj negyedét. Kavargasd össze, tegyél rá egy fedőt. Levesszük majd róla, ha felforrt a lé, és lassú tűzön hagyjuk besűrűsödni az egészet. Ezzel a fényes mártással fogjuk glasszírozni a gesztenyét.
- Tudja mit, Józsi bá? Nem is olyan rossz ez az egész! Teljesen összeszaladt a számban a nyál! Ezek a szagok!
- Nem szagok ezek fiam! Illatok. A konyhának illata van. Na, várjál csak! Csöng a telefonom. Igen, igen, polgármester úr! Egy negyedóra és kész vagyunk!

A cukrászda

Gizella a férje halála óta minden vasárnap elment a főtéren álló cukrászdába.

Géza, a hajdani férj, dolgozni nem szeretett és nem is volt rá ideje, neki is csak huszonnégy órából állt a nap, s annak java részét kupikban és kártyabarlangokban töltötte. A kenyérre valót Gizellának egyedül kellett megkeresnie, s ha felemlítette ezt aényt hites urának, az jól elverte. Ezért hát Gizella boldogtalan volt, sokszor átkozta szerencsétlen csillagzatát. Ám a sors egy ponton mégis kegyes volt hozzá, mert férje egy szép tavaszi reggelen az átvitt éjszaka után nem ébredt fel többé. Gizella tisztességgel eltemette és fellelegzett.

Mindazonáltal az élet továbbra is csak kevés örömmel jutalmazta szenvedéseiért, és talán épp ezért szerette a cukrászdát. Öntudatlanul, csak az érzékeire hagyatkozva, kárpótolta magát az elvesztegetett évek miatt. Illatokkal, ízekkel, színekkel, a mives, szép tárgyak közelségével.

1925 májusának harmadik vasárnapján is ott állt a cukrászda bejárata előtt, megfogta fényesre suvickolt rézkilincset, picit rajta tartotta a kezét, a napfénytől átmelegedett fém kellemes érzéssel töltötte el. Aztán lassan lenyomta a kilincset, kitartha az

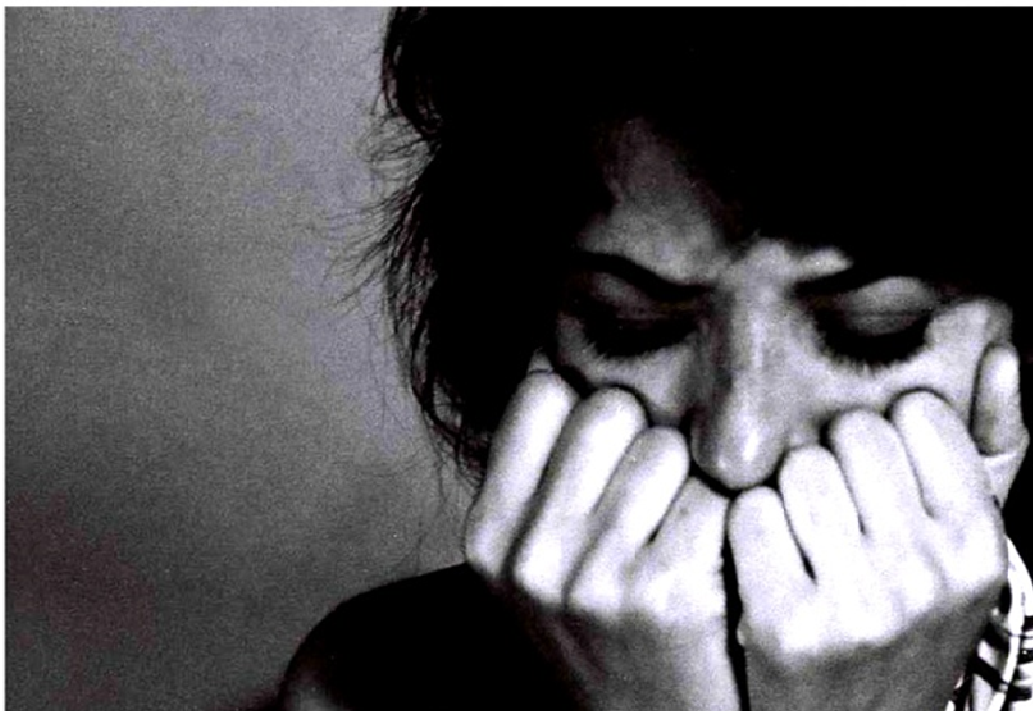
ajtót, megállt, nem sietett, mélyen beleszippantott a cukrászda édes levegőjébe, és tekintetével végig simította a kicsi, finom vonalú székeket, majd lassan előrelépett, elindult, leült az egyikre, kényelmesen elhelyezkedett, élvezte, ahogy a karfa vörös bársonya cirógatóan simult meztelen alsókarjához. Aztán, mint máskor is, míg a pincérnőre várt, végig simított az asztalon álló virágváza könnyecsepp alakú üvegén, finoman megdörzsölte a benne álló virág szirmait, s kezét orrához emelve élvezte illatát.

A pincérnő még nem indult el feléje, de ő már lelki szemei előtt látta a süteményt is. Franciakrémes! Tudta, mikor elé teszik az asztalra, az édesség lágyan megremeg majd a tányéron, s ő finoman meg fogja érinteni a hűvös, fehér porcelánt, ujjával felcsipent róla egy kevéske porcukrot, és ahogy szokta, nyelvét picit kitolja ajkain, s végig húzza rajta cukros ujját. Az édes íz betölti egész lényét, már közel lesz a beteljesülés, de még húzza, nyújtja majd a gyönyörűség perceit, végigsimít a hófehér szalvéta selymén, ölébe teríti, aztán ujjai picit még le-föl járnak az ezüst villa nyelén, élvezettel simogatják a kacsaringós levélminta kiemelkedő rajzolatát, végül kezébe veszi, hegyét belemeríti a lágy süteménybe, hogy aztán a villa édes terhe végre szájához érjen.

Gizella megborzongott a porcukros mámor gondolatára.

– Jó napot asszonyom! A szokásos franciakrémet? – riasztotta fel ábrándozásból a pincérnő hangja.

A bánat útja

Azt hiszed, tudod, melyik szó mit jelent.

Hogy nehézség nélkül fel tudod fejteni a verssorokat.

A bánat egy nagy óceán.

A semmi ágán ül szívem.

De aztán rájössz, felületes a tudásod.

Azt a napot is ugyanúgy kezded, mint annyi másikat akkoriban. Felviszed a reggelit és a gyógyszereket az emeletre.

A beteg étvágytalanul és lassan leerőltet pár falatot, aztán homályos szemmel rád pillant, és eltolja a tányért. Te mégis noszogatod.

– Tudod, hogy enned kell.

A széthúzott függönyön beszűrődő fény megvilágítja az arcát, istenem, milyen sárga, döbbersz meg, de szólni nem szólsz semmit, visszamenekülsz a hétköznapi feladatokhoz. Megigazítod a párnát a feje alatt, elsimítod a gyűrött paplant.

– Nem kell ez a takaró, túl nehéz – hallod az ágyban fekvő erőtlen ellenkezését.

– Nem fekhatsz így októberben, tüdőgyulladást kapsz – győzködöd, és magadat is, hogy nincs baj, megoldod.

Előveszel egy könnyű nyári plédet, s a nehéz paplan helyett azt teríted rá. Aztán leülsz az ágy szélére. Nézed őt. Tudod, hogy mentőt kéne hívnod.

Először telefonálok a háziornosnak, alkudozol mégis magaddal.

Azt reméled, az orvos majd felmentést ad, azt mondja, nem kell aggódnod, nem-sokára eljön, és segít rajtatok. Hogy szavai majd elriasztják a leselkedő rémséget.

De hiába.

– Kata, mentőt kell hívni, én már nem segíthetek – hallod a doktor hangját.

Szakszerű.

Leteszed a telefont.

Elmegy, itt hagy, telepedik rád széles szárnyú fekete madárként a gondolat.

Elhessegeted.

Jézusom, nem gondolhatok erre...

A klinikán az orvos tárgyilagos.

- Asszonyom, az ön férjének maximum két-három napja van hátra.

- Doktor úr, maga nem ismeri a férjemet. Ő nem fogja ilyen könnyen feladni!

A doktor megfogja a karod.

- Ilyen leletek mellett fel kell készülni a legrosszabbra!

Mégis órákat ülsz a kórházi ágy mellett, alkudozva magaddal és a sorssal, míg végre felhívod a lányaidat, jöjjenek.

A kórházi szobában töltitek az éjszakát, a mozdulatlan csendben csak a betegre kapcsolt gépek zümmögése hallatszik.

Az ágya mellett ültök, felváltva fogjátok, szorítjátok a kezét, mintha ezzel vissza lehetne tartani attól a másik világtól.

Figyelitek kihagyó, szaggatott lélegzését, aztán hajnalra a betegre kapcsolt gépek zümmögése elhal, süket csöndet hagy maga után.

Az ágyban fekvő kihűlő kezére támasztod homlokod.

Nem érzel semmit, csak egy dalszöveg visszhangzik a fejedben, a halott könnyekből él.

De te nem tudod táplálni a halottadat.

Nem tudsz sírni.

Precíz kezek helyére teszik az urnafedelet, aranyosan csillog rajta a felirat, e földön többé sose látlak, ó idők szaga hangszálak, de várlak téged, tudhatod.

Fagyottan állsz.

Hagyod, hogy ölelgessenek.

– Elment szegény, ilyen fiatalon, pedig hogy szeretett élni – mormolnak füledbe sírós hangok.

Megsegít téged az Isten. Nem érzel semmit.

Üres vagy.

Aztán teszed, amit tenned kell.

Hivatali szobákban ülsz, korrekten dolgozó ügyintézők segítenek neked pontot tenni egy élet végére.

Nincs tovább.

Mégis, a régi reflexek változatlanul működnek.

Felhívom, ezt elmondom neki is, gondolod még sokáig, és már nyúlsz a telefon után, hogy aztán félúton megálljon a kezed.

Ahányszor hazaérsz és befordulsz a lépcsőfeljárón, még sokáig arra vársz, ott áll majd az ajtó előtt, megjöttem.

Pedig tudod, hogy nem.

Elment.

És az a belső fagy nem akar felolvadni benned.

Telnek a hónapok.

Ha legalább üvölni tudnék, gondolod. Szeretnéd, hogy könnyebb legyen, de nincsenek szavak, és nincs könny sem, ami kimoshatná belőled a bánatot.

A hónapok lassan évvé dagadnak.

Aztán egy reggel ülsz az autódban. A rádióban megszólal a Quimby szám.

Most múlik pontosan...

És te látod magad előtt, ahogy utoljára együtt táncoltatok.

Erre a zenére.

Sírtál.

– Nem szabad sírni – suttogta a füledbe.

Félre kell állnod a kocsival.

Könnyekké oldódott a bánat.

Közhelyes pénztörténet

Ez van, ezt kell szeretni

Sanyi a halála előtt rám hagyott egy rendezetlen ügyet, ezért hosszú vívódás után írtam egy sms-t Tibornak.

Jeleztem neki, hogy néhai Kovács Sándor felesége vagyok, és maradt egy kis elintézetlen ügyük a férjemmel, amit szeretnék megbeszélni vele. Hogy őszinte legyek, meglepett, hogy visszahívott, de így volt, ma három órára beszéltük meg a találkozót.

A lányommal a budai villából irodává avanzsált épület előtt állunk.

Kedvetlenül pillantok Klárira.

– Nem biztos, hogy be akarok menni!

– Ó anya, ne légy ilyen negatív! Ami jár, az jár! És különben is, meg kell tennünk.

Klári hangja erélyes, tudom, lelket akar önteni belém, és igaza is van, de félek az újabb traumáktól.

Még vívódom, de a lányom erélyesen megnyomja a kaputelefon csengőjét.

Besétálunk.

A recepciósnő személytelenül mosolyog ránk, aztán mikor eláruljuk neki, kit keresünk, röviden telefonál, majd felénk bólint.

– Rendben! Az igazgató úr már várja önöket. Második ajtó jobbra.

Azt hiszed, most jöttem le a falvédőről?

– Szervusztok – áll fel Tibor, és széles kézmozdulattal helyet mutat nekünk.

Eddig csak hallomásból ismertem őt, és most a kínos mosoly az arcán kis könnyebbülést hoz számomra.

Nem egészen az a nagymenő tökfej, akire számítottam.

Kezdek magamra találni, előnt a *tudom én kezelni ezt a szituációt* hangulat.

Tibor igyekszik minél fesztelenebb pózt találni székében, mi pedig szelíd mosollyal az arcunkon leülünk vele szemben.

Pár pillanatig csak némán nézünk egymás szemébe.

Aztán Tibor, mintha nem tudná, miért is vagyunk itt, megkérdezi.

– Akkor pontosan miről is lenne szó?

Tisztában vagyok vele, látszólagos tájékozatlansága a játszma része.

– Ha jól tudom, volt egy gentleman agreement köztetek – kezdem, de én is óvatos vagyok, csak finoman közelítek a témához.

Nem játszom ki rögtön az összes lapomat.

Csak egy pillanatra kapja el a tekintetét.

– Igen, igen – néz aztán újra a szemembe, majd lendületesen belekezd saját verziója kifejtésébe.

Látszik készült. Helyzetismertetésének lényege az, hogy ő egy úriember, de olyan katasztrófák történtek, amelyek mentesítik őt a megállapodás betartása alól.

Nem mondja ki, de szavai mögött ott lapul a lényeg, ő egy fillért sem fog fizetni.

A lányommal együtt némán ülünk, nem szólunk semmit, csak elnéző türelemmel hallgatjuk őt.

Tudjuk, nem mond igazat.

Látszik, ő is tudja.

Kicsit meggörnyed, bizonytalan mosollyal néz ránk.

– De úgy tudom, a projekt mindennek ellenére az eredeti formában megvalósult – Hangom határozott, ahogy levonom a végső konklúziót. – Tehát Sanyi nem hibázott.

Tibor feszeng.

– És hát, sajnos – teszem még hozzá –, az ő álláspontját már csak mi tudjuk tolmácsolni, az ő érdekérvényesítő képessége jelenleg a nullával egyenlő.

– Hát, igen, igen... – veszít még egy kicsit a magabiztosságából Tibor.

Lehajtja a fejét.

Már szinte sajnálom, de ekkor hirtelen felfénylik az arca.

– Ezt a megállapodást tulajdonképpen nem is én kötöttem, hanem Péter. Beszéljetek vele!

Hirtelen jött mentőötletével láthatólag nagyon elégedett.

Hátra dől a székében.

Futólag összenézünk Klárral, nem áruljuk el, hogy éppen Péter biztatott, hogy ne hagyjuk annyiban, fizetessük meg Tiborral a tartozását.

Felállok, úgy érzem, ennyi egyelőre elég nekem.

Azért még egy utolsó mondattal hozzájárulok ehhez a színjátékhoz.

– Megtennéd, hogy te beszélsz Péterrel? Aztán értesítsetek, mire jutottatok ezzel a tartozással kapcsolatban!

A megkönnyebbülés levegője tölti be a szobát.

Tibor készségesen bólint, majd – mint kitüntetett vendégeket –, még végigvezet minket cége bemutatótermén, érzékeltetve együttérzését, nagyvonalúságát és határtalan segítőkészségét.

Szerinte a labda már más térfelén pattog.

Úrinőként nem rontjuk el a kedvét.

Úgy még sose volt, hogy valahogy ne lett volna

A kapun kilépve hátunkat a kerítéshez támasztva annyira nevetünk, hogy folyik a könny a szemünkből.

– Hát ez óriási volt – összegez Klári. – Láttad, hogy szenvedett?

– És mi elértünk valamit?

Karon fog.

– Meglátjuk, még nincs lejátszva.

Lassan sétálunk a sötétedő utcán a város felé.

Szerencsesüti

Baktatsz a rendelő felé.

Esik, de nem ülsz kocsiba, nehéz parkolni a rendelő környékén. Úgyis csak tíz perc séta, úgyhogy a slusszkulcs helyett az esernyőt vetted magadhoz induláskor.

Kicsit szédülsz.

Tegnap CT-n voltál, előtte nem ehettél, utána pedig gyötört az egész napos hasmenés.

A hátad is fáj megint, érzed, le kell ülnöd.

Szerencse, hogy épp odaérsz Chang vendéglőjéhez. Még van időd, bemész.

– Sziá Klára – üdvözöl utánozhatatlan keleti mosolyával. – Hogy vagy?

– Kösz, jól – motyogod, pedig tudnál róla mesélni, mennyire nem.

– Távászi tekercs áhogy te szeretsz? – kérdi Chang bennfentesen.

Bólintasz, ő elsuhan a konyha felé.

Bámulsz kifelé a kirakatüvegen, nézed esőt és az embereket. Néhányan visszapillantnak rád.

Elfordítod a fejed.

Szeretnéd, ha nem veled történne mindez, szeretnéd, ha te nézhetnél befelé az étterem üvegén, és te gondolhatnád azt, na, miért gubbaszt olyan szerencsétlenül ez a csaj.

Chang jobb kezével finoman eléd csúsztatja a tányért, a bal kezével pedig egy maffin-szerű süteményt tart az orrod elé.

– Má ván szerencsesüti – néz rád diadalmasan. – Nem fizet, cég ajándéka.

Még egy darabig áll feletted, de látva, ma nem lesz csevej, csalódottan tovább megy.

Hirtelen erősen megcsapja az orrod a tányérból felszálló illat, még annyi időd van, hogy a pénzt kidobd az asztalra, a szerencsesütit behajítsd a táskádba, és irány az ajtó.

Jaj, ez jó, a friss levegő, lépsz ki az utcára. Még egy ideig állsz, hátadat a házfalnak támasztod, aztán elindulsz a rendelő felé.

Persze megint ezren vannak, leülni nem lehet. Hogy teljen az idő, előveszed a mobilodat, elolvasod az e-mailjeidet, kitörlöd a sok kéretlen szemetet. Aztán, hogy teljen az idő, felmész a Facebookra, de ott sincs semmi érdekes.

Még mindig sokan vannak előtted.

Ahogy a telefont visszateszed a táskába, valami puhához ér a kezed.

Mi a fene ez, emeled ki.

Ja, a szerencsesüti!

Ahogy kettétöröd, egy picit, összehajtogatott papír esik ki belőle a földre.

Egy pillanatig gondolkodsz, felvedd-e, vagy észrevétlenül rúgd a sarokba, aztán lehajolsz érte.

Kihajtogatod.

Az Ön élete veszélyben van. Ne mondjon semmit senkinek. El kell hagynia a várost, azonnal, és soha nem térhet vissza, senkinek ne mondjon semmit, olvasod, de nincs időd foglalkozni vele, mert téged szólít az asszisztensnő.

Belépsz a rendelőbe, a szerencsesüti gyurmaként ragad a tenyeredbe.

– Foglaljon helyet!– tekint rád a szemüvege felett a doktor.

Leroskadsz a székre és vársz.

Az asszisztensnő a gépelni valóba temetkezik, az orvos pedig körülményesen tologatja az asztalon heverő papírokat.

– Klára, sajnálom – kezd bele végül –, hogy én vagyok a rossz hír hozója –, itt tart egy kis szünetet –, de önnek hasnyálmirigy rákja van.

Fordul veled egyet a szoba, de igyekszel viselkedni, hiszen felnőttek vagyunk. Ujjaiddal gyúrogtatod a tenyeredre ragadt szerencsesütit.

– A további tennivalókkal kapcsolatban keresse fel a klinika onkológiai osztályát –
tol feléd egy beutalót az orvos. – Horváth doktor urat javaslom. Vizsgálatásra!

Kibotorkálsz a rendelőből.

Az elkészítés, a vizsgálatra, legalább optimizmust sejtet, de hiába, le kell ülnöd.

Ez övön aluli ütés volt.

Nem tudod megmondani, mire gondolsz most, nem tudsz a fejemben rendet rakni.
Meredsz magad elé, próbálsz egyetlen biztos és iránymutató gondolatot találni, de
nem megy.

Segítség, szétesek, zakatol benned.

Kilépsz az esős, szürke utcára. Nem nyitod ki az esernyőt, minek.

Arcomon az esőcseppek összefolynak a könnyeimmel.

Aztán beúszik agyadba a szöveg: *Az ön élete veszélyben van... el kell hagynia a
várost... soha nem térhet vissza...*

Kinyitod a tenyered, lekaparod róla a tészta maradványait meg a szétázott papírt,
aztán dühös lendülettel a kukába hajítod.

De tudod, nem a szerencsesüti a hibás.

A betörő

Messze még az estély vége, amikor ő fejfájásra hivatkozva elköszön mindenkitől.

Mr. Jamestől is, aki estélyi ruhás feleségével a bárpultnál áll, hangja kásás az elfogyasztott pezsgőtől, amikor megkérdezi, á, Reed, már kész? Értünk éjfél után jön a sofőr, teszi hozzá, mintha magyarázattal tartozna, amiért ők még maradnak.

Mr. James így még javában mulat, amikor a városszéli erdő kitaposott, keskeny útján egy fekete ruhás figura igyekszik előre a magas fenyőfák között, nyomában itt-ott előtűnik a fényes és kerek gömb, telihold van.

A sötét alak köpenye kapucniját mélyen a szemébe húzza, de feltehetően férfi, mert hosszú, gyors lépésekkel jár.

Céltudatosan halad, és láthatólag nem félemlíti meg az erdő zaja, a madárszárnyak surrogása, a bokrok ijedt rezdülése, az a sok kísérteties hang, ami az álmukból felriasztott erdőlakók ösztönösen menekülését kíséri.

Nem torpan meg akkor sem, amikor az erdő szélére ér, mintha fejében pontos térkép lenne, határozottan lépked, míg elér a magányos ház kerítéséhez. A kapuhoz megy, lenyomja a hold fényétől tompán csillogó rézkilincset, és belép a kertbe.

A házhoz vezető keskeny járda kőlapjai nedvesen fénylenek, valahonnan a ház mögül kutyaugatás hallatszik.

A férfi megáll, egy gömbformára nyírt bokor mögé húzódik, onnan figyeli a házat.

Aztán elhal a kutyaugatás, és ő kilép rejtekhelyéről.

A zsebéből feszítővasat vesz elő, a bejárat melletti ablakhoz lép, a vasat a két ablak-szárnny közé illeszti, ránt egyet rajta, s a zár halk kattanással enged.

A párkányon keresztül belép a szobába, a hold fényében kirajzolódnak a bútorok körvonalai. A szoba közepén súlyos testű íróasztal terpeszkedik, mögötte a sötét bőrfotel hanyagul félrefordítva, mintha gazdája épp csak egy pillanatra állt volna fel, hogy aztán egy bögre forró teával a kezében térjen vissza.

Az asztalon karcsú lámpa áll, vak, sötét üvege visszaveri hold fényét.

A betolakodó ismeri ezt a típusú lámpát, bankhivatalnokok görnyednek ilyenek mellett, hosszú és unalmas munkaidejük alatt.

Látta már, nem egyszer.

Vigyáz, hogy ne csapjon zajt.

Óvatosan kihúzza az íróasztal fiókjait, olyan ember mozdulatával, aki tudja, mit keres. És valóban, ahogy végigpergeti ujjai között a fényes dossziékat, az egyik fiók aljából vastag fehér borítékot húz elő, rajta hivalkodó kalligráfiával egy bank neve.

Az ő bankjának a neve.

Elmosolyodik. Reggel ő nyújtotta át ezt a borítékot Mr. Jamesnek.

És most visszaveszi.

Ahogy már annyiszor, annyi ügyféltől.

A barátaitól. Akikhez bejáratos vacsorákra, estélyekre. Akiknek ő ad befektetési tanácsokat. Akiknek ő Mr. Reed, a bank nagy tekintélyű igazgatója. Akikkel egy klubba jár. Akiknek a pénzére neki nincs is szüksége.

Nem is ezért rabolja ki őket.

Hanem mert lopni jó.

Baleset 1.

Húzza a szatyor a vállamat, alig várom, hogy elérjek a lépcsőház ajtajáig, már nyitom a kaput, amikor egy nagy csattanást hallok.

Visszanézek az utcára, és látom, hogy egy piros autó áll keresztben az úton, az orrára szinte rátekeredett egy bicikli. Beteszem a szatyrot a lépcsőházba, és visszaindulok, csak megnézem, mi történt.

A földön ott fekszik egy fiatal gyerek, a kocs mellett meg ott áll egy idős úr. megsajnálom, mert szegényt, ijedten nézeget körbe-körbe, a kalapja is félrecsúszott a fején, pedig amúgy olyan elegáns, nyakkendő, öltöny, mint az én Bélám, ő is mindig úgy ment ki az utcára, ahogy egy úriemberhez illik.

A földön fekvő gyereken meg valami bő nadrág van, nem is nadrág, egy melegítőalsó, te jó isten, és ráadásul teljesen lecsúszott a dereka alá, kilátszik a csillagmintás alsógatyája. Hogy nem mondja meg neki az anyja, hogy így nem lehet kimenni az utcára! És persze el tudom képzelni, ez a kölyök is olyan, mint a többi, úgy ment a biciklijével, mint az örült, a múltkor engem is majdnem elsodort egy ilyen suhanc, és

amikor rászóltam, még neki állt feljebb, szedje gyorsabban a lábait mama, kiabált vissza.

Most aztán megvan a baj, úgy látom, még az autó eleje is behorpadt, ó de sajnálom ezt az öregurat, nyilván nem miatta történt a baleset, és most mégis ő fog szenvedni miatta.

Oda is kiáltok neki, drága uram, ne idegeskedjen, biztos nem a maga hibája volt, de szegény nem hallja, csak a kezeit tördeli.

Egy farmernadrágos férfi térdepel le a fiú mellé, ha jól hallom orvos, de nem csinál semmit, otthagyja a földön. Megérkeznek a rendőrök, az egyik arrébb tol engem, ne tessék itt nézelődni, nincs mit nézni.

Ez is egy fiatal suhanc, ez se tanult tisztességet, de hát ilyen ez a világ.

Baleset 2.

Már majdnem betolom a bringámat a lépcsőházba, amikor egy nagy csattanást hallok. Visszanézek, látom egy ócska, piros Skoda áll keresztbe az úton. Betolom a bringát a lépcsőházba, aztán visszaroohanok. Egy srác fekszik a földön, a biciklije félig a rozszant kocszi motorháztetőjére csavarodott, annak mondjuk már nem sokat árt, de az a jó kis bicikli, úgy látom, totálkáros lett. A kocszi mellett meg ott áll egy öreg főszer, csak pislog ide-oda, mint aki most ébredt. Nyilván elsodorta ezt a srácot, csak azt nem értem, ilyen vén tagnak minek még jogosítvány. Nyilván már a féket sem tudja megkülönböztetni a gáztól, persze hogy elüti a biciklist. Kész életveszély az ilyenek miatt közlekedni, a múltkor engem is majdnem elsodort egy ilyen örült, nem lát papa, kiáltottam utána, de persze úgyse hallotta. Nem látnak ezek semmit, otthon kéne ülniük és a TV-t nézni, nem pedig az utakon rodeózni. Persze akkor hova vennék fel a kalapjukat, ennek a főszernek is ott billeg a fején valami fekete bili, csak tudnám minek, harminc fokban. Egy farmernadrágos pasas fontoskodik a srác mellett, persze nem csinál semmit, csak utasításokat ad, nyilván egy faszfej orvos, de utálok őket, csak dumálni tudnak. Látom, jönnek a zsernyákok, elhúzóok, ha nem muszáj, inkább kikerülöm őket.

Baleset 3.

Éjszakai műszakom volt a kórházban, alig várom, hogy otthon legyek, már nyitnám a lépcsőház ajtót, amikor nagy csattanást hallok. Hátra nézek, látom egy piros autót áll keresztben az úton, egy bicikli van a motorház tetején. Kirántom a kulcsot a zárból és futok vissza, mire odaérek, már egy kis csoportosulás áll ott, engedjenek, kérem, orvos vagyok, csináljak utat magamnak a kezemmel. A kocs mellett egy öregember áll, fehér, mint a fal, remélem, nem fog elájulni, mert most a földön fekvő fiúval kell foglalkoznom. Leguggolok mellé, menjenek hátrább, levegő kell, szólok hátra a körülöttünk állókhoz. Vért nem látok a gyerek körül, de gyenge a pulzusa, föltétlen kórházba kell vitetni, azonnal hívjanak mentőt, kiáltok. Nem akarom megmozdítani a fiút, majd jönnek a mentősök és szakszerűen hordágyra teszik. Nyugodjon meg, él a fiú, fordulok az öregemberhez, üljön be a kocsijába, még rosszul lesz ebben a melegben. Üveges szemekkel néz rám, de sajnos többet nem tudok segíteni neki. Hallom a szirénákat, remélem a mentő jön, de egyelőre csak rendőröket látok. Maga orvos, kérde az egyik, bólintok, akkor várja meg a mentőt, nehogy itt haljon meg ez a gyerek, mondja. Én nem viccelődnék ezzel, de ráhagyom.

Baleset 4.

Vissza kellett jönni, itthon hagytam a buszbérletemet, sietnék, idegesen dugom a kulcsot a zárba, amikor egy nagy csattanást hallok. Visszafordulok, valami autó áll az úton keresztbe, a motorháztetőn egy biciklivel. Úristen, szorul össze a gyomrom, Peti is biciklivel ment el, talán csak nem?... Rohanok, előrefurakszom az emberek között, engedjenek, engedjenek, aztán látom a fiút a földön, nem Peti az. Egy kőszikla esik le a szívről, hála isten, és sajnálom a fiú anyját, milyen szörnyű lesz majd neki. Reggel még elmegy a gyerek hazulról, aztán délben már a kórházból hívják, menjen, ott van a fia, és akkor ez még ez a jobbik eset. Én is mindig mondom Petinek, vigyázzon, legyen óvatos, persze tudom, nemcsak rajta múlik, most is itt áll ez az öreg bácsi, lehet ő nem figyelt, de nem is csoda ebben a hőségben, még a fiatalok is figyelmetlenebbé válnak. Egy férfi térdel a fiú mellé, aztán hallom, azt mondja az

öregúrnak, él a gyerek. Sziréna hangok közelednek, nem akarok itt lábatlankodni, különben is rohannom kell, elkések.

Baleset 5.

- Anya, miért fekszik az a fiú földön?
- Elütötte az autó.
- És fáj neki?
- Biztosan.
- Akkor miért nem sír?
- Úgy látom elájult.
- Mi az, hogy elájult?
- Látod, olyan, mintha aludna.
- És az a bácsi a nagypapája?
- Nem, Lacika, az a bácsi vezette a kocsit.
- És neki vezette a biciklinek?
- Nem, csak baleset volt.
- Anya, mi az a baleset?
- Hát, amikor véletlenül történik valami.
- Olyan, mint amikor én elejtettem a tejes poharat?
- Olyasmi.
- Akkor most a fiú anyukája is nagyon mérges lesz?
- Lacika, ne idegesíts. A fiú anyukája nem lesz mérges, ő sajnálni fogja a fiút.
- De te a kezemre ütöttél.
- Jól van Lacika, gyere, menjünk.
- Ne, ne anya! És ki az a bácsi a fiú mellett? Az apukája?
- Nem, úgy látom, ő egy doktor bácsi.
- De miért nincs rajta akkor fehér köpeny?
- Hagyjál már Lacika! Gyere, menjünk!
- Anya, ne! Jönnek a ninó autók! Várjuk meg őket!

A vadász

A tompa színű, barna egyenruhás vidék megadóan várja, hogy a tél fehér hóval betakarja.

A völgy hosszú földútján cammog az ember, nyaka fázósan húzódik a sál melegébe. A magas fák hűvös, sötétszürke árnyékot vetnek a földre, szigorú ajtónállók, nem engedik a nap fényét a gyalogló közelébe.

A nedves avar csúszósan simul a léptek alá, az elszáradt, sárral keveredett falevek hívatlan vendégként tapadnak a bakancs talpára. A lélegzetvétel párafelhői a lassan elfáradó tüdő ütemére felnyurgulnak, majd elhalnak, – hűsége, kicsi báránfelhőként kísérik az emelkedőre kaptatót –, légies, könnyed testvéreként a cuppogásnak és nyögdécselésnek.

Már nagyon nehéz a puska, meggörnyed a váll alatta, de aztán egyszerre ott a tó, s a vadász megáll egy pillanatra. A mélykék víz visszatükrözi a parti fák képét, és – becsapva a tóra szegeződő fáradt és felületes emberi tekintetet –, egy fejre állt világot mímél.

Az álmos víztükör körül néma árvák a lombjukat vesztett fák, a nyári csirregés és kruttyogás bölcs gazdái már biztos helyre menekültek a tél elől.

A parton álló ház kéményének füstjét a férfi orrlyukába kergeti a könnyű szél, a megérkezés melegét és a forralt bor fűszeres édességét ígéri megfáradt, kihűlt testének.

Téli reggel

Azon a reggelen könnyeket hullatott a tél, a szűz ropogósságát elvesztő, lucskos hó szomorú cseppekben olvadt le az útszéli fák ágairól.

Állt az ablak mögött, a függöny homályos tülljén keresztül nézte, ahogy az autó vak lámpái sárga fénnel életre kelnek, és abban a pillanatban, ahogy a kocsí lassú ívvel rákanyarodott a nedves, szürke útra, majd eltűnt látómezejéből, a hiány erőszakos megállíthatatlansággal fészkelte be magát a testébe.

Tétován a konyha felé indult, a kapkodva széjjelhagyott csészék és tányérok árulkodóan hideg káoszát fájdalmassá erősítette a megszokott reggeli kávé ottmaradt, melegen meghitt illata.

Összeszedte az edényeket, elmosta őket, aztán mindegyiket akkurátusan visszatette a helyére, mintha ezzel visszaállíthatná élete régi rendjét.

Pedig a búcsúzás futó csókja után elkapott tekintetből megértette a tapintatosan elhallgatott szavakat, többé nem jövök, már nem szeretlek.

Hőség

A nap kevély, önző szeretőként ül az égbolt közepén, kíméletlen, forró sóhajára száraz csenddel felel az elbágyasztott terecske. Reggel még üde színű virágoskertje, akár az érett asszonyok mellbimbója, mostanra fáradtra sötétült; útjának felhevült kőkockáin, fekete gombszemükkel árnyék után kutatva, méla táncot járnak a máskor pletykára éhes vénasszonyként ide-oda tipegő galambok.

A tikkadt némaságban csak a szökőkút bágyadt dala hallatszik, ahogy örökmozgó kupolát épít magasba szökő vízsugarából, melynek visszahulló, szétszaladó cseppjei sötét, nedves konfettikként kőperemére ülnek, hogy aztán a nap forró mohósága felszippantsa őket.